WILLIAM VOLTZ

Lidem vstup zakázán!

Knihovnička Perry Rhodan 143 *Přeložil Jaroslav Kuťák*

V březnu roku 2114 chtěl Emmet Loden původně zůstat v blízkosti Sanary. Znal tam malou zátoku stranou přeplněných pláží. Na jaře se však v Sanary nezdržovali téměř žádní turisté. Pokud někde nějací byli, pak nanejvýš v Bandolu, přibližně deset kilometrů odtud na jih.

Loden měl dovolenou zapotřebí hlavně poté, co kosmodrom v Toulonu vyletěl do vzduchu vinou strašlivé exploze. Celá jižní Francie byla vyděšená. Kosmodrom v Toulonu neměl žádný hospodářský ani vojenský význam, ale jeho legendární pověst způsobila, že zůstával ve vědomí všech Francouzů.

Toulon nebyl ani dvacet kilometrů daleko od Sanary. Celá oblast se změnila v jedno velké staveniště.

Laurinové, kteří explozi způsobili, nevěděli nic o bezvýznamnosti kosmodromu, nechali se vést pouze jeho velikostí. Ovšem Neviditelní neudeřili jenom v méně významných oblastech. Nevynechali ani větší průmyslová centra. Vinou zákeřných útoků padlo mnoho lidí, dokud se Posbiům nepodařilo Lauriny zničit.

Tak se stalo, že Emmet Loden dne 7. března roku 2114 neodpočíval v Sanary, nýbrž se nacházel na planetě velikosti Měsíce mimo Mléčnou dráhu, kterou zhruba před rokem Imperátor Gonozal Vlil. přejmenoval na Surprise.

Přitom by si Loden zasloužil dovolenou víc než kdykoli předtím, protože musel spolupracovat s dr. Johannem Riesenhaftem. Emmet Loden byl podsaditý chlapík s kulatými tvářemi a hustými vlasy. Měl rád pohodlí, jedl sedmkrát denně a nosil košile, které byly nejméně o tři Čísla větší. Očividná lenost mu nedovolila, aby překročil svůj stín a stal se něčím víc než pouze průměrným kybernetikem. Ovšem - a to byl důvod, proč spolupracoval s dr. Riesenhaftem -- protože měl geniální nápad. Před čtyřmi lety se mu podařilo zjednodušit Trounhartův spínač tak, že se vešel do krabičky od zápalek. Lodenové jméno prošlo tiskem. Potřeboval pak sedm měsíců na to, aby rozházel honorář. Potom Se'spojil s dr. Riesenhaftem a podepsal u něj pětiletou pracovní smlouvu v kybernetickém výzkumném ústavu v Terranii.

Byla to chyba. Od této chvíle Lodena vůbec nic geniálního nenapadlo. Schovával se před prací, o nic se nesnažil, protože měl jisté peníze. Přesto všechno nebyl propuštěn. Naopak: Riesenhaft prokázal neuvěřitelnou velkorysost a povolával Lodena stále ještě na porady nejbližších spolupracovníků.

Dr. Riesenhaft na Lodena neustále naléhal, aby se pokusil znovu probudit svou genialitu. Loden však byl natolik vyčerpán a unaven, že jeho mozek nevyprodukoval nic mimořádného.

Na tohle všechno musel Loden myslet, když lezl pod cizokrajný stroj a funěl. Byl to Čtvrtý stroj, který si Loden toho dne prohlížel. Bergmann, který také pracoval v jeho skupině, vykonal již sedm takových prohlídek.

Kdosi ho zatahal za nohu a řekl: „Pojďte, Emmete!"

Loden se tak lekl, že sebou trhl a praštil se do čela. Tiše zaklel a vysoukal se zpátky. Pak se postavil.

Ron Shawiee, který ho celou dobu se zájmem sledoval, poznamenal: „Vy jste se zranil, Emmete."

„Hm!" zafuněl Loden. Ohmatal si rychle vznikající bouli, zlostně na Shawieeho pohlédl a konečně řekl: „Co se děje, Rone?"

„Chce s námi mluvit Šéfík," odpověděl Shawiee.

Loden se rychle rozhlédl na všechny strany, protože přesně věděl, co by se se Shawieem stalo, kdyby Riesenhaft zaslechl, že mu tak říkají. Pak oba muži vykročili.

Dr. Riesenhaft se nacházel ve své malé kanceláři. Přítomni byli i další vědci Albright a Bergmann.

Dr. Riesenhaft seděl za psacím stolem a působil dojmem,, že i to je pro něj namáhavé. Nebyl vyšší než jeden a půl metru.

„Kde vězíte, Shawiee?" zeptal se jedovatě. „Víte dobře, že nemám rád zpoždění."

Loden se spokojeně zašklebil. Shawiee netrpělivě poznamenal: „Musel jsem nejdřív dát vědět Lodenoví, doktore."

„No," zavrčel Riesenhaft, „aspoň někdo z mé skupiny intenzívně pracoval."

Loden se začervenal vinou nezasloužené-pochvaly, zatímco Bergmann a Albright se zatvářili posměšně.

„Dostali jsme nové instrukce," začal šéf výzkumu. „Vy všichni znáte situaci. Laurinové pronikli na Zemi a prakticky nikdo o tom nevěděl. Nemusím vám vysvětlovat, že bez zásahu Posbiů bychom byli ztraceni. Mutanti nemohou být všude. Posloucháte mě vůbec, pane Bergmanne?"

Oslovený přitakal. Loden potlačil zívnutí.

„Nemůžeme počítat, že při nějakém dalším útoku Laurinů znovu přijde pomoc Posbiů," vysvětloval Riesenhaft. Podíval se na Lodena, který okamžitě se zájmem zvedl obočí. „Je bezpodmínečně nutné, abychom vynalezli zaměřovači přístroj, pomocí kterého jednoznačně poznáme, kde se zrovna nachází ten který neviditelný Laurin. Nechci znovu mluvit o speciálních brýlích, ale pokud narazíte na něco důležitého, měli bychom to využít. Víme

docela určitě. Že Neviditelní mají tady na Surprise základnu. Část zdejšího strojového parku postavili oni sami. Je tedy docela dobře možné, že opravdu objevíme něco, co by nám umožnilo rozhodným způsobem potlačit účinnost jejich nejsilnější zbraně, totiž neviditelnosti."

„Ale zatím jsme žádný úspěch neměli, doktore," řekl Bergmann.

Kybernetik udeřil pěstí do stolu.

„Zakazuji vám takovou kritiku. Z vašeho pohledu vůbec nemůžete říct, jaké úspěchy máme nebo nemáme."

„Možná," odpověděl Bergmann. „Ale nemohu si vzpomenout,, že by dr. Bryant během svého,posledního referátu četl něco o úspěších."

„Možná, že dosavadní výzkumy probíhaly příliš rychle," mínil dr. Riesenhaft.

Loden tlumeně zasténal, protože se už v duchu viděl, jak leží pod stroji více než hodinu. „Také je dost dobře možné, že jsme některou z důležitých částí podzemního zařízení neprozkoumali pořádně, nebo na ni dokonce zapomněli."

„A co máte na mysli?" zdvořile zjišťoval Albright.

„Mám na mysli tajuplný transmiter," řekl Riesenhaft,,,který tu bytosti z Mechanicy kdysi postavili."

Loden pohlédl na Shawieeho zoufale, ale štíhlý muž očividně nemínil protestovat proti práci navíc. Riesenhaft rozložil na stole výkres. Loden se neobvykle statečně zeptal: „Co si od toho vlastně slibujete, doktore?"

U tohoto transmiteru se'jednalo o přístroj, ve kterém Rhodan a jeho muži vyšli na povrch Surprise poté, kdy došlo k chybné transici.

„Copak potřebujete poslouchat spousty řeči?" nazlobeně odsekl dr. Riesenhaft. „Ihned půjdeme k transmiteru; a pak si znovu popovídáme."

Loden cosi zabručel. Pomyslel si něco o ošklivém trpaslíčkovi;
Neměl ho v tu chvílí rád.

* -*- * .

Stačily tři tisíce Laurinů, aby na Zemi způsobily paniku a chaos. S pomocí akonských bojovníků hnutí odporu se jim podařilo provést transmiterový skok z Arkonu III. na Mars. Tam nastoupili na skokanskou loď a odletěli k Zemi, aniž by si jich kdokoli všiml;
Zaútočili proti Pozemšťanům krutě a s velkým násilím, přestože byli od přírody v podstatě zbabělci. Tyto bytosti byly navíc vybaveny orgánem, který je chránil přede všemi nepřáteli. Takzvaný orgán Flexo pracoval v podstatě jako elektronický deflektorový štít. Impulzy tohoto biologického orgánu odrážely světlo a byly natolik složité, že je lidé nedokázali odstínit nebo jimi proniknout. Než mohli pozemští vědci dokončit výzkum tří zajatých Laurinů, byli zajatci svými vlastními druhy zavražděni.

Navíc se vědělo, že tři oči Laurinů dokázaly proniknout de-flexními Štíty ostatních Laurinů. Musela tedy každopádně existovat nějaká možnost, jak přenést schopnosti laurinských očí na mechanický nebo elektronický přístroj. Zatímco z Terranie byla řízena výstavba zničených průmyslových center, Perry Rhodan se už znovu nacházel ve hvězdokupě M 13. Administrátor nemínil ztrácet čas, protože se obával dalšího útoku Neviditelných.

Pro Rhodana byli Laurinové nejnebezpečnějším nepřítelem Sluneční říše. Pokud by se jim podařilo umístit někde v blízkosti Sluneční soustavy svou základnu, pak by se jim Pozemšťané jen těžko ubránili.

Rhodan a jeho přátelé museli zase jednou zcela změnit své původní plány. Zamýšlená strategická opatření ohledné Posbiů musela být odložena na neurčité.

Protože Laurinové nyní už znali pozici Země, sluneční flotila měla jeden nejdůležitější úkol. Musela chránit Zemi, zatímco vědci zároveň soustředili všechny své síly do vývoje zaměřovacího přístroje.

Když Perry Rhodan 7. března 2-114 vstupoval do kajuty na pa-

lubě vlajkové lodi THEODERICH, napadlo ho, že lidstvo nikdy předtím nemuselo bojovat proti tak velkému počtu protivníků. Počítali se k nim nakonec i Akonané. Galaktická aliance, která byla ohrožována od samotného prvopočátku svého vzniku, nyní hrozila rozpadem. Ilegální hnutí uvnitř Modré soustavy získávalo stále více vlivu. Nejméně polovina všech příslušníků Velké Rady sympatizovala se zakázanými organizacemi. Mnoho Akonanů požadovalo okamžité vypovězení koaliční smlouvy.

Rhodanovi nezbývalo, než realizovat určitá opatření. Zařídil, aby veškeré vesmírné lodě mimozemských mocností dostaly zákaz přistání uvnitř Sluneční soustavy. Speciální, jednotky kontrolovaly náklady všech transportních lodí. Muselo být za každou cenu zabráněno další invazí Laminu.

Akonané protestovali. Tvrdili, že takové chování není slučitelné s aliační smlouvou. Když pak Akonané zjistili, že Pozemšťané analyzují těla tří zajatých Laurinů, jejich rozčilení nabíralo obrátky. Vyčítali Pozemšťanům, že si hrají svou vlastní hru.

Rhodan musel aktivovat velkou část flotily, aby byl případně připraven na útok ze strany Akonanů.

Ve hvězdokupě M 13 už několik dní probíhaly přípravy expedice do mezigalaktického prostoru. Rhodan se chtěl všemi prostředky pokusit přesvědčit organickou plazmu Posbiů, že je bezpodmínečně nutné, aby Pozemšťané získali tajemství zaměřovacího přístroje, které roboti bezesporu znali.

Mezitím na Zemi pracovali vědci s informacemi, které získali při analýze těl zajatých Laurinů. Sluneční říše měla tři základní nepřátele. Zákeřné Lauriny, tajemné Posbie a nevěrné spojence Akonany.

Rhodan za sebou zavřel dveře kajuty Byl rád, že po náročných dnech na Zemi našel tady ve vesmíru relativní klid. Samozřejmě, že přípravy expedice vyžadovaly veškerou jeho soustředěnost, ovšem nehrozilo bezprostřední nebezpečí. Rhodan doufal, že během několika dní budou moci odstartovat do akce.

A pak se stalo něco, s čím nepočítal. Přinutilo ho to naplánovanou expedici odsunout.

Začalo to tím, že na palubě THEODERICHA byl vyhlášen poplach.

* * *

Strážní letka v soustavě slunce Outside měla dvacet bojových lodí a sedm lehkých křižníků. Velel jim commodore Imarez. Rhodan poslal tuto tetku jako ochranu vědců pracujících na Surprise, protože musel počítat, že se Laurinové možná pokusí získat zpět ztracenou základnu.

Commodore Felipe Imarez byl spolehlivý velitel se značnými zkušenostmi. Byl to typ důstojníka, který dokázal plnit jakýkoliv úkol velice spolehlivě.

Malá jednotka se rozptýlila v soustavě slunce Outside. Bojový křižník commodora stál vzdálen zhruba dvě stě padesát tisíc kilometrů od Surprise, když se z hyperprostoru nečekaně vynořilo Šest fragmentálních lodí Posbiů.

Imarezova loď byla na rozdíl od ostatních lodí Země horké planetě nejblíže. Jako obvykle nebylo vynoření fragmentálních lodí doprovázeno strukturálními otřesy, ale Posbiové se jinak nesnažili maskovat.

Se svou typickou přímostí se řítili k cíli, a tím byla bezesporu planeta Surprise.

Tři vteřiny po jejich příletu začal Imarez pracovat. Posbiové si lodi Pozemšťanů vůbec nevšímali a pronikali stále hlouběji do soustavy

Imarez rozkázal dvěma lodím, aby se postavily Posbiům do cesty, ale jenom proto, aby zjistily, jak daleko dokážou roboti jít. Zatímco se obě bojové lodi vzrůstající rychlostí řítily k planetě Surprise, Imarez navázal hyperspojení s Rhodanem. Vypadalo to, že Posbiové chtějí zaútočit proti Pozemšťanům na Surprise -

titíž Posbiové, kteří přednedávnem zachránili Zemi před Lauriny. -

Tím se také potvrzovala domněnka pozemských vědců, že celá ta robotská civilizace Posbiů je jaksi rozpolcená. Mezitím bylo jednoznačně prokázáno, že nejenom plazmatické mozky rozhodují o činnosti robotů. Ze zkušeností s Posbii vyplývalo, že na velké planetě Nepočítačových robotů existoval ještě obří hyper-potronický počítač, který ovlivňoval činnost Posbiů.

Posbiové byli tím pádem řízeni dvěma mocnostmi. Jednak buněčnou plazmou, a pak mamutím počítačem. Proto docházelo k těm záhadným procesům.

Imarez přimhouřenýma očima zíral na monitory vesmírného zaměření. Šest fragmentálních křižníků bylo zřetelně vidět. Viděl i dvě pozemské lodě, které rychle měnily svou pozicí.

„Máte spojení, poručíku?" obrátil se Imarez na spojaře.

Poručík Walsh zavrtěl hlavou.

Imarez se vrátil pohledem k monitoru. Jeho tvář neprozrazovala emoce. Jenom ruce se mu mírně chvěly při pohledu na dvě statečné lodě malé flotily, které se stavěly Posbiům do cesty. Přikázal jim, že se při útoku Posbiů mají okamžitě dát na
útěk.

Posbiové se nemínili dávat zdržovat. Jednoznačně a neomylně mířili k cíli. Imarez vzal do ruky mikrofon normální vysílačky, pomocí které byl spojen s veliteli obou svých lodí.

„Odpalte varovné výstřely," přikázal.

Jenže k tomu už nedošlo, protože to byli Posbiové, kdo zahájil palbu. Nespokojili se s varovnými výstřely, nýbrž se snažili obě lodě Pozemšťanů okamžitě zničit.

„Stáhněte se zpět!" zvolal Imarez.

Velitelé obou lodí se s vypětím sil dostali z nebezpečné zóny. Imarez se kousl do spodního rtu. V podzemních laboratořích na Surprise se zdržovalo zhruba tisíc pozemských vědců. Doufal, že Posbie nenapadne bombardovat planetu.

„Mám spojení, pane!" hlásil se poručík Walsh.

Imarez kývl na prvního důstojníka a pak přešel k Walshovi.

Odtud pak odvysílal bleskovou zprávu pro Rhodana, která informovala o útoku Posbiů.

Právě tato zpráva byla důvodem, který velitele vlajkové lodi Jefeho Claudrina přinutil vyhlásit poplach. O několik vteřin později se ve velínu THEODERICHA objevil i sám Perry Rhodan.

Imarez mezitím přiblížil své jednotky k Surprise. Nyní, kdy už nemohlo být pochyb o úmyslech Posbiů, byl commodore rozhodnut bránit planetu za každou cenu. Věděl, že nemůže počítat s pomocí jiných lodí. Na to už nebyl čas. Kromě toho byla Sluneční flotila vytížena jako ještě nikdy předtím. Rhodan musel rozmístit jednotlivé svazky téměř po celé Mléčné dráze. Sluneční říše by potřebovala mnohem více než dvojnásobek počtu lodí, aby mohla bránit všechna ohrožená místa.

Imarez s bolestí pomyslel na svých sedmadvacet lodí. Bylo jich příliš málo na to, aby mohly obstát v případném boji proti Posbiům. Jakmile Posbiové použili transformační paprsková děla, bylo po všem.

Neúspěšný byl i Imarezův pokus přesvědčit Posbie prostřednictvím symbolického vysílání, aby upustili od svého úmyslu. Upozornění, že se u Pozemšťanů jedná o „skutečný život" bylo Posbii jednoduše ignorováno.

Fragmentální křižníky se blížily k Surprise. Zastavily se teprve, když došlo ke střetu s jednotkou Impéria. Obě strany zahájily palbu a už po několika minutách Imarez věděl, že Surprise nedokáže ubránit.

* * *

Emmet Loden se nemohl zbavit podezření, že vzduch uvnitř transmiteru je cítit. Byl to.zvláštní zápach dřeva a hniloby, avšak zároveň to byl cizí a neobvyklý zápach, který jakoby sem proudil z

neviditelného zdroje. Loden však nevěděl, co to má znamenat. Navíc se zdálo, že si toho ostatní muži nevšimli. .

Dr. Riesenhaft požadoval, aby Albright uzavřel vstup do transmiteru.

Lodenoví běhal mráz po zádech, přestože uvnitř transmiteru bylo teplo. Riesenhaft si ho nespokojeně měřil.

„Nenecháme se ničím rušit, pánové! Vyrušování při práci není dobré."

„Mluví s námi jako s nerozumnými dětmi," nazlobeně si pomyslel Loden.

„Tento transmiter pravděpodobně objevili už i Laurinové. Pochybuji však, že by ho mohli používat." Riesenhaft se zachichotal. Očividně mimozemské bytosti podceňoval.

„Je otázkou, zda ho vůbec chtěli používat," namítl Bergmann. „Transmiter je patrně kontrolován bytostmi z Mechanicy. Laurinové by přistáli někde mezi dimenzemi."

„Kdo by používal přistroj, který nezná?" poznamenal Shawiee.

Loden se konečně opřel o stenu, aby to měl pohodlnější. Oddechl si a dr. Riesenhaft se zdviženým ukazovákem říkal: „Jistě, nemáme žádné důkazy, že by Laurinové disponovali transmitery. Lze podle toho soudit, že si nedokáží poradit s podobnými přístrojí, protože je sami nemají. Jenže Laurinové jsou technicky vyvinutí, jejich vesmírné lety jsou co do možností srovnatelné s našimi. Civilizace, která je takto pokročilá, si jistě poradí i s cizími technickými vymoženostmi jako je transmiter. Dříve nebo později s ním budou umět zacházet. Jenom ho najít."

Muži byli natolik zahloubáni do debaty, že přeslechli bzučení malé vysílačky, kterou měli s sebou. Zbystřili teprve když se Loden s křídově bledou tváří odrazil od stěny a tvrdil, že cítí vibrace. Cítil, jak se stěna transmiteru chvěje.

„Co je to s vámi, Emmete?" zeptal se Riesenhaft.

Loden padl na kolena, dotkl se konečky prstů podlahy. Připa-

dalo mu to, jako by se dotýkal něčeho živého. Celý transmiter se chvěl, jako by byl živý. Loden najednou viděl dr. Riesenhafta rozmazaného. Dokonce i jeho hlas se chvěl, když vykřikl: „Musíme odtud ven!"

Loden se rozběhl k východu, Bergmann stál přímo před ním. Rozběhl se také. U brány transmiteru byli jako první. Bergmann se ji pokusil otevřít, ale pak se otočil a zadíval se Lodenoví do očí.

„Je zamčeno," řekl tupě.

Riesenhaft si mezitím vzal do ruky vysílačku a vyslechl zprávu: Potom zamumlal: „Volá dr. Bryant. Říká, že planeta praská vejpůl."

* * *

Devět lodí ze svazku commodora Imareze se mezitím muselo stáhnout do bezpečí. Těžké zbraně Posbiů byly tvrdým oříškem i pro ten nejodolnější absorbční štít. Síla, se kterou roboti útočili, naznačovala, Že chtějí dobýt Surprise za každou cenu.

„Odvysílejte zprávu, poručíku," přikázal commodore Felipe Imarez. „Oznamte Administrátorovi, že Surprise neudržíme."

Tři lodě robotů mezitím prolomily řetězec lodí Pozemšťanů a letěly dál k Surprise. Imarez to sledoval na monitorech. Rozhodl se, že učiní poslední pokus jak roboty zastavit.

„Pozor, pozor!" křikl do mikrofonu normální vysílačky. „Všem velitelům bojových jednotek. Možná se nám podaří spojenými silami zneškodnit alespoň jeden fragmentální křižník. Vezmeme si Jeden z těch, které prolomily naši zábranu. Pokud ho zničíme, Posbiové se možná vrátí."

Loď se zachvěla pod dalším zásahem. Mocné generátory zavyly, protože absorbční štíty byly málem prolomeny. Na lodi se rozblikala světla.

Imarezův křižník tvořil hrot formace Pozemšťanů. *Til* fragmentální lodě letěly dál k planetě. Tři další lodě Posbiů jako by se od Surprise vzdalovaly. Imarez však věděl, že se nesmí oddávat marným nadějím. Roboti se určitě objeví zase na jiném místě.

Imarez oznámil velitelům, kterou loď Posbiů vybral k soustředěnému ostřelování. V té chvíli poručík Walsh odvysílal další bleskovou informaci pro Rhodana. Administrátorovi bylo sděleno, že podle všeho ztratí Surprise.

Commodore Imarez v duchu přemýšlel, jak zachránit tisíc vědců z ohrožené planety. Rozhodl se, že nechá přistát dva bojové křižníky. Mezitím se spojil s dr. Bryantem, který řídil výzkumy na horké planetě. Briant už byl informován o všech událostech ve vesmíru. V tuto chvíli svolával jednotlivé výzkumné týmy.

Imarezův mozek pracoval jako dobře fungující stroj. Zatímco přemýšlel o problému záchrany, vydával palebné centrále další rozkazy.

Zbývajících osmnáct lodí strážní jednotky zahájilo palbu na jednu fragmentální loď. Už byly poměrně blízko Surprise. Imarezovi se zdálo, že už jsou příliš blízko. Naznačil Bronstonovi varovný signál, ale první důstojník už pochopil. Kupodivu se zbývající dvě lodě Posbiů o svého napadeného druha nestaraly, nýbrž se dál řítily směrem k Surprise.

Až jedna z nich přistane, bude pozdě, pomyslel si Imarez. Náhle řekl Bronston: „Dostali jsme ho, pane!"

Ani relativní štít lodi Posbiů neodolal soustředěné palbě osmnácti pozemských bojových křižníků. Obrovitá kostka byla těžce poškozena. Začala se chvět a poskakovat. Commodore měl na Jednu stranu radost, ale zároveň se ho také zmocňovalo zděšení, když si uvědomoval, co všechno se s nepřátelskou lodí může stát. Tahle robotská loď se určitě zřítí na Surprise. Byl to obrovský křižník a měl neskutečné zrychlení. Jeho pád nezbrzdí ani atmosféra.

Imarez zoufale sledoval monitory. Ani nejdivočejší fantazie si

nedokázala představit, co může takové zřícení lodi vyvolat. Věděl jen, že je ohroženo tisíc Pozemšťanů.

„Pokud spadne přímo na základnu, můžeme to rovnou otočit," temně poznamenal Bronston. „To nikdo nepřežije."

Imarez si opravdu nechtěl představovat, co by se vědcům mohlo stát. A způsobil by to jeho vlastní rozkaz.

„Volá nás dr. Bryant," oznamoval Walsh nejistým hlasem. „Chce nové informace.'"

. Imarez cítil, jak se mu žaludek scvrkává. S námahou se vzpamatovával. „Řekněte mu, že brzy přistaneme a zachráníme je," přikázal. ' , Přehlédl poručíkovu němou otázku. Walsh křečovitě polkl a Opět se věnoval úkolům.

Commodore sledoval, jak obě obří lodě Posbiů, které se již chystaly přistát, tento úmysl vzdávaly- Robotští velitelé pravděpodobně poznali, co se s poškozenou lodí stane. Obě zbývající fragmentální lodě .se stáhly zpátky do vesmíru.

Dopad obří lodi rozpoutal energii tisíců gigatun TNT. Nezbrzděná rychlost pádu a obrovská hmotnost způsobily, že se loď propadla téměř pět kilometrů hluboko pod křehký povrch planety Surprise.

Celá planeta se zachvěla jako při zemětřesení. • „Volá dr. Bryant," hlásil se Walsh. „Chce vědět, co se stalo. Tvrdí, že planeta praská ve švech."

Imarez se pohnul. Tu ránu vědci přežili, takže se loď nezřítila v blízkosti základny.

„Okamžitě přistaneme se dvěma loděmi u základny, abychom je vzali na palubu," přikázal commodore. Díval se přitom na obrazovky. Planeta hořela. Zavládly tam apokalyptické stavy.

„Základna má problémy," oznamoval Walsh. „Propadají se tam střechy a praskají stěny. Měli bychom si pospíšit."

Commodore se zahleděl na palubní hodiny. Lodě Posbiů zmi-

zely. Surprise se pro ně stala bezvýznamnou planetou. Stejně tak jako pro Lauriny a Pozemšťany. Během krátké doby ztratí slunce Outside další planetu. Podzemní základna obyvatel Mechanicy na tomto světě zanikne.

. *

Major Ču-Kameh vytáhl do vstupu, posledního muže. Tento muž se bránil a cosi křičel, ale Ču-Kameh toho nedbal. Každá vteřina, po kterou zůstávali v těchto pekelných končinách déle, mohla znamenat smrt všech. Už čekali příliš dlouho. Jedna z obou záchranných lodí odstartovala se šesti stovkami zachráněných vědců na palubě- Celá polovina základny se zřítila a propadla. Podzemní chodby a haly byly nyní zaplaveny proudem žhavého magmatu.

Ču-Kameh uzavřel vstup a vydal okamžitý rozkaz ke startu. Muž, který přišel na palubu jako poslední, otevřel helmu svého skafandru.
:

„Jsem dr. Bryant," řekl. „Řídím výzkumné práče na Surprise."

Ču-Kameh s úlevou zaregistroval, že se loď vznesla. Obrátil se k vědci.

„Je mi líto, že se to muselo stát," řekl. „Ale můžeme být rádi,. že se nám podařilo vás zachránit."

Vědec němě přikývl. „Na palubě nejsou všichni," řekl slabým hlasem. „Zůstal tam tým pěti mužů."

Asiat se nevěřícně zadíval na Bryanta. „Jak je to možné? Vždyť jsme přece Čekali dost dlouho?"

„Uvízli v transmitem. Nějak se sám uzavřel či uzamkl. Už se nedostali ven."

Major Ču-Kameh sklonil hlavu.

„Zpátky nemůžeme, doktore," zamumlal. „Nemohu riskovat životy všech těchto mužů."

Dr. Bryant znovu němě přikývl.

* * *

Pro Emmeta Lodena byla smrt vždycky něčím, co se stalo těm ostatním. Dosud si namlouval, že má jakousi imunitu vůči smrti. Proto ho slova dr. Riesenhafta zasáhla tvrději než kohokoliv Jiného.

Bergmann se vzpamatoval ze všech nejdříve. „Musíme dr. Bryantovi okamžitě sdělit, že se bez pomoci nedostaneme ven. Musí sem poslat skupinu, která propálí výstupní otvor z tohoto vězení."

Shawiee hystericky křičel: „Základna se propadává, základna se propadává..."

Loden byl jediný, kdo nic nedělal. Připadalo mu to naprosto nesmyslné.

Po chvíli řekl dr. Riesenhaft od vysílačky: „Shawiee, máte pravdu. Dr. Bryant mi právě říkal, že se propadla část základny. Na planetu se zřítila vesmírná loď Posbiů, její exploze způsobila tohle všechno. Bryant slíbil, Že nám pomůže, jakmile k tomu bude mít příležitost. Přistály dvě lodě naší strážní flotily, aby nás zachránily."

Chvíli čekali.

Pak Loden přešel až k dr. Riesenhaftovi a řekl: „To je konec, dr. Bryant se už nehlásí. Jeho poslední slova byla, Že musí opustit své stanoviště."

„Ale oni nás tady přece nemůžou nechat takhle zběhnout!" křičel Shawiee.

„Buďte už konečné zticha!" okřikl ho Albright.

Loden se podíval k východu. Nikdo se jej nesnažil otevřít. Prostě to nešlo. Silnými ocelovými stěnami zvenčí nepronikal žádný zvuk. Potom se však celý objekt pohnul. Přišlo to tak náhle a prudce, že to Lodena odhodilo. Zaslechl Albrightův výkřik a viděl, jak se Shawiee srazil s dr. Riesenhaftem. Potom se setmělo. Transmiter se ještě jednou otřásl, a pak nastal klid.

„Velmi působivý pohřeb," prohlásil odněkud z temnoty Bergmann.
Loden přitiskl Čelo proti vnitřní stěně transmiteru. Kov byl teplý.

* * *

Perry Rhodan obcházel pilotní sedačku. Claudrin už také vstal. Allan se nakláněl nad rozloženou hvězdnou mapou.

„Tenhle bod kdysi býval Surprise," řekl. „Můžeme ho z mapy vygumovat. Tady jsme neměli moc Štěstí, barbare."

Rhodan zamyšleně zavrtěl hlavou. „Neřekl bych. Zachránili jsme všechny vědce až na pět lidí dřív, než se Surprise rozpadla na tři kusy."

„Bohužel jsme ztratili Šanci najít nějaké stopy, které by nám mohly pomoci proti neviditelnosti Laurinů," konstatoval Claudrin.

„Řekl bych, že tato šance nebyla nikdy zvlášť velká," vysvětloval Rhodan. „Naopak, práce na Surprise nás nedostaly ani o krok dál. Bylo by hloupé chovat falešné naděje, pánové. Nemáme prostředek proti neviditelnosti našeho nepřítele. A ani to nevypadá, že bychom ho měli v dohledné době získat."

Atlan pohlédl na starého přítele. „A jak si z téhle nebezpečné situace podle tebe pomůžeme?"

„Každopádně budou pokračovat práce na přípravě intergalaktické expedice. Přestože Posbiové zaútočili proti Surprise, myslím si, že bychom se s nimi mohli spojit. Musíme se s nimi spojit, pokud'ne chceme o všechno přijít."

* * *

V první chvíli si Emmet Loden myslel, že osvětlení znovu začíná fungovat, ale když se napřímil, viděl, že je to jenom narudlá žhavá záře, kterou produkuje neviditelný zdroj. Ale teď zřetelně viděl své kolegy. Bergmann stál pořád ještě u východu, Shawiee seděl v koutě, zatímco dr. Riesenhaft stál uprostřed transmiteru

jako by přijímal nevyslovenou výzvu. Albright se opíral o stěnu a tázavě vzhlížel k Lodenoví. ,

„Co znamená to světlo?" vyhrkl Loden. „Myslíte si, že je někde venku záchranné mužstvo, doktore?" ,

„Nesmysl," tvrdil Riesenhaft se znovunalezenou arogancí. „To světlo Vzniká tady uvnitř. Zemětřesení pravděpodobně vyvolalo kontakt."

Loden ztratil naději dřív, než ji znovu získal. Ustoupil o krok, ale pak se stalo něco s jeho tělem.

Hned si uvědomil, že to nedokáže kontrolovat. Trvalo to jen několik vteřin, a pak všech pět mužů uvnitř transmiteru přestalo existovat.

Bývali obyvatelé Mechanicy mysleli na všechno. I na případnou katastrofu. Neponechávali nic na náhodě.

Dr. Riesenhaft ani jeho druzi o tom však nic nevěděli. Ve stavu, ve kterém se nyní nacházeli, nebyli schopni pojmout jakékoli myšlenky. Tajemný transmiter je odmrštil krátce před definitivním zničením Surprise.

* * *

Schopproitův krátký ohon se začal vzrušením třást. Jeho tulení tvář s mokrýma, kulatýma očima, se podmračeně zasmušila. Nyní bylo naprosto jisté: Tosnik ukradl spodní listy jeho rostliny!

Teď, když měla Schopproitova rostlina holý stvol, vypadala vysloveně ošklivě. Bylo naprosto vyloučeno nabízet ji v tomto stavu k ohodnocení. Zatímco Tosnik chránil svou rostlinu jako svátost, osmkrát denně ji hnojil a vůbec se o nic jiného nestaral, Schopproitova rostlina byla pro soutěž ztracena.

Schopproit zuřil. Jeho chlupaté tělo velikosti jezevčíka se třáslo vzteky. Pochopitelně, že Tosnikovi není možné dokázat krádež, ale stopy vedly k jeho noře. Schopproit nezůstal celou noc vzhůru jen tak. Pach patřil Tosnikovi. Tosnikova jeskyně se na-

cházela přímo u potoka dole na svahu, zatímco Schopproit spal nahoře.

S bolesti v srdci sledoval rostlinu, jejíchž pár zbývajících listů se mírně pohupovalo v ranním větříku. Slyšel, jak za ním někdo sklouzl. Když se otočil, spatřil Sorenzeycha.

Mladík kývl k rostlině.

„Tosnik!" sykl Schopproit.

Sorenzeych trochu ospale přiskákal k rostlině. Patřil ke skupině mladíků, kteří zatím ještě neměli právo na vlastní rostlinu-

„Co teď?" zeptal se s upřímným zájmem. , Schopproit se pomalu otočil, až jeho tvář hleděla ve směru k Zakázanému městu. „Tam!" oznámil s velkou rozhodností.

„Existuje určitě přece jenom ještě možnost, jak získat cenu v soutěži."

„Ano," souhlasil Schopproit a zahleděl se na svoji odrbanou rostlinu. Teprve nyní hluboce cítil, s jak velkou jistotou očekával cenu a tím pádem možnost přestěhovat se k potoku. *

Schopproit neměl nic proti mladíkům, ale už byl tak starý, že to působilo téměř trapně, když ještě musel žít tak vysoko-nahoře na svahu.

Sorenzeych řekl: „Můžeš přitom zemřít."

„Ano, já vím," odvětil Schopproit.

Nečekal na další Sorenzeychovy námitky, protože se obával, že by ho pak vůdce skupiny mohl ještě přehlasovat. Sbíhal co nejrychleji dolů po svahu. Až dospěje k Zakázanému městu, už bude světlo.

Ostatní ještě spali. Schopproit odolal pokušení navštívit Tosnikovu stavbu a vynadat mu. Dorazil k potoku. Přestože voda byla v ranních hodinách studená, znamenalo pro Schopproita mimořádnou zábavu se do ní vrhnout. Potok tvořil hranici Zakázaného města. Kdo se ocitl na opačném břehu, musel počítat s tím, že na něj zaútočí strážci a že ho zabijí.

Vyprávělo se, Že Zakázané město neexistovalo vždycky na opač-

ne straně potoka. Muselo vzniknout už kdysi před generacemi. Každý, komu se podařilo dostat se k potoku blíž, bydlel pak v příjemnějším prostředí, totiž ve vlhčí jeskyní.

Stoly pod městem byly určitě stejné staré jako město samo. Od nepaměti je odvážlivci prohrabávali s nadějí, že proniknou do centra města, aniž by je strážci spatřili a pozabíjeli, Schopproit se nechal unášet proudem. Občas kopl nožkami, aby se přiblížil:

více ke břehu.

Nakonec objevil na protějším břehu ploché místo. Propracovával se k němu. Cítil pak už pod krátkými nožkami dno a vycházel' z vody. Zvedl čenich a čichal. Byl odkázán sám na sebe. Pak vylezl z vody. Rozednívalo se. Okamžité viděl, že se přibližuje k fenestu. Strážci vypálili všechny, rostliny před městem. Bylo obklopeno prstencem spálené země.

Jako každý, kdo bydlel na svahu, i Schopproit přesně znal polohu vstupu do podzemní chodby. Už Schopproitovi předci sem přebíhali, aby prodloužili štolu. Schopproit netušil jak je dlouhá, ale nevěřil, že vede až pod město.

Otvor do podzemní chodby byl zamaskován lépe než čekal. Opatrně odstranil listí. Než sklouzl do hlubiny, naposledy se podíval na Zakázané město.

V ranním svítání vypadalo důstojně. Schopproitovi připadalo sice důstojné, ale také nesrozumitelné. Bylo obklopeno vysokou zdí, za kterou se tyčily budovy. Pohled to byl tak cizorodý, že Schopproit na chvíli zapochyboval o svém úmyslu. Ovšem pak si vzpomněl na krádež. Schopproit už byl tak starý, že mu nebylo -dovoleno setrvávat déle mezi mladými. Musel konečně vykonat čin, který by mu přinesl povolení sestoupit níže po svahu.

Schopproit byl určitě nejstarším ze svého rodu, který žil mezi mladými.- Styděl se za to, přestože se mladí chovali velice přívětivě. *

Vlezl do vstupu a zakryl otvor listím. Štola vedla v poměrně

nízké hloubce přímo k městu. Místy byla propadlá a Schopproit si musel prohrabávat další cestu.

Nakonec měl dojem, že se zvolna přibližuje k povrchu. Podle svého odhadu urazil zhruba polovinu trasy. V duchu se sám sebe ptal; Jak daleko se předci vlastně dostali?

Lezl dál. Neustále počítal s tím, že dorazí ke konci štoly. A když už «i pak myslel, že chodba nikde neskončí, narazil na odpor. Pevná země mu bránila v dalším postupu. Byl si jist, že to není zásyp.

Byl u cíle. Nyní se mohl pustit do práce a dále prohrabávat chodbu. Chtěl provést něco impozantního.

Několikrát zahrabal a pak jeho packy sáhly do prázdna. Pomyslel si, že to byl přece jenom kousek zasypané chodby, jenže pak ho osvítilo zářivé světlo.

Schopproit opatrně vystrčil hlavu. To co spatřil, ho vylekalo. Stalo se něco neuvěřitelného. Chodba byla hotová!

Schopproit se nacházel uprostřed města!

Chlupy se mu instinktivně zježily. Třásl se zděšením. Oči měl vytřeštěné a nechápal. Udělal něco, o čem jeho národ už odpradávna snil: Schopproit dokončil práci na Štole. Měl nyní podzemní přistup k Zakázanému městu.

* * *

Loden pořádně nechápal, jak je možné, že se lidské tělo po tak krátké době vrátí k nové existenci. Možná že to trvalo déle, než Loden dokázal vnímat. Během jeho neexistence mohlo uplynout prakticky jakkoli dlouhé Časové období.

Otevřel oči a ihned poznal, že se nacházejí v jiném transmiteru. Když chtěl vstát, zjistil, že je zcela vyčerpán.

Dr. Riesenhaft, který se právě zvedal, se díval k východu z transmiteru. Pravděpodobně zjišťoval totéž co Loden.

Loden s potěšením konstatoval, že nedochází k žádným dalším

otřesům. Což znamenalo, že už skutečně nebyli v transmiteru, který se Jim stal osudným. To by také znamenalo, že už vůbec nejsou na Surprise!

Ale kde jsou? Možností bylo bezpočet!

Neměli skafandry, byli tedy odkázáni pouze na kyslík a snesitelné teploty okolí. Z nového světa nic neviděli. Seděli v malé místnosti, aniž by věděli, co je ceká.

Dr. Riesenhaft byl prvním, kdo znovu promluvil.

„Vypadá to, že jsme provedli transmiterový skok," řekl. „Přestože jsme to neudělali dobrovolně, pravděpodobně to znamená naši záchranu, protože si myslím, že už nejsme na Surprise."

„Ale kde jsme?" zeptal se Shawiee.

Riesenhaft už byl zase plný energie:„Každopádně se už nemusíme obávat, že explodujeme společně s planetou. Žijeme, a v klidu můžeme zjistit, ve které části Galaxie jsme."

Bergmann skepticky poznamenal: „Na to ale nejsme dost dobře vybaveni."

„Myslím, že už jste slyšel o improvizaci," pokračoval dr. Riesenhaft. „Skutečný vědec se vždy pokouší dojít k cíli i bez dostatečného vybavení. Nu, Bergmanne, nyní dostanete příležitost ke skutečné improvizaci."

Bergmann vzdychl a vzdal diskusi. Vstal a společně s Albrightem zkontroloval vchody.

„Zavřeno," řekl po chvíli. „Pokud tam venku nežije nikdo, kdo by nás odtud vytáhl, mohli jsme klidně zůstat na Surprise."

Chvílí přemýšleli, jak se dostanou ven. Potom se dr. Riesenhaft obrátil na Lodena a řekl; „Je na čase, abych vám vysvětlil, proč jsem si vás nechal ve svém výzkumném týmu, Lodene. Vím že jste lenoch, a vím, že jste kromě svého jednoho jediného geniálního nápadu na nic nepřišel a nic nedokázal."

Loden slabě zaprotestoval, ale Riesenhaft pokračoval: „Ovšem na druhou stranu jste jeden z oněch podivných mužů, kteří občas mívají geniální nápad a žijí z něj; Důvod, proč jsem vás-nepro-

pustil, Emmete, byla naděje, Že jednoho dne opět budete mít nějaký geniální nápad. Teď bychom ho nutně potřebovali."

Loden byl zahanben a nechtělo se mu hledat žádnou odpověď. Ostatní se mezitím snažili najít mechanismus, který by otevřel výstup z transmiteru.

Pracovali celou hodinu, aniž by dospěli k nějakému výsledku, když se Riesenhaft zarazil. ,

„Co je, doktore?" zeptal se ho Bergmann. I ostatní přerušili práci. ,

„Můžeme toho klidně nechat," oznamoval Riesenhaft. „Co se stalo?" zjišťoval Albright.

„Vy to neslyšíte?" zeptal se doktor a ukázal ke vchodu. „Tam venku někdo otevírá."

* * *

Emmet Loden zadržel dech. Venku bylo Šero. Měl pocit. Že vzadu vidí stíny budov. Opatrně se nadechl. Jeho dýchací orgány se nebránily cizí kyslíkové směsi.

Pokud zdejší atmosféra nebude mít jedovaté komponenty, přežijí to.

.„Otevřely se automaticky?" zamyšleně *zamumlal Bergmann. „Co myslíte, doktore? Myslíte si, že jsme, mechanismus zámku otevřeli náhodou?" / Riesenhaft zavrtěl holou hlavu. , ,

„Vstup byl otevřen zvenčí," konstatoval.

„Ale kde jsou naši zachránci?"

Riesenhaft minul Bergmanna a vyšel ven. V tu chvíli Loden spatřil kovovou pracku, která vyjela ze strany, popadla Riesenhafta a ten zmizel. Slyšeli jeho varovný výkřik a pak bylo ticho.

„Přivítací výbor," suše konstatoval Albright.

Kovová pracka se opět objevila v otvoru. Lodenoví tlouklo srdce až v krku, když za prackou následovalo tělo jejího majitele-

V celé Mléčné dráze existoval jenom jeden druh robotů, který vypadal takto bizarně - Posbiové!

Bergmann ustoupil od východu, ale robot vstupoval dovnitř. I ostatní ustupovali.

Albright popadl víceúčelový ocelový klíc, který patřil ke standardní výbavě, a vyrazil proti Posbiovi. Robot si ho však nevšímal, chytil ho za límec a zvedl do výšky. Potom ho odnášel.

Vtom se odněkud ozval Riesenhaftův hlas: „Žádnou paniku, pánové! Oni sice vypadají jako Posbiové, jsou to ale obyčejní roboti. Nemají v sobě plazmu."

„Necháme se prostě odvést," řekl Loden svým druhům. „Dr. Riesenhaft mluví, takže není mrtev. Myslím si že počítač, který vládne těmhle robotům, má o nás zájem. Určitě nás bude chtít informovat, kde jsme přistáli."

„Přece po nás nemůžete požadovat, abychom se dobrovolně nechali odvléct, Emmete*" bojácně protestoval Shawiee.

„Máte snad lepší nápad?" odvětil Loden.

. .'
* * *

Když robot vynesl Lodenovo tělo ven, Loden musel kýchnout. Přestože mu masivní tělo robota bránilo v rozhledu, přece jenom něco viděl. Transmiter patřil k základně, která byla značné menší , než na Surprise. Kromě toho byla podle všeho zřízena na povrchu planety. Loden viděl celou řadu budov, které připomínaly budovy na Mechanice. Byly sestaveny v kruhu a jejich centrum nebylo nyní od Lodena dále než padesát metrů. Transmiter stal vedle dlouhé haly.

Vtom robot vykročil a vlekl Lodena s sebou.

„Hlavně klid, kamaráde," varoval ho Loden. „Zbytečný spěch škodí."

Robot byl patrně jiného názoru, protože si udržoval své tempo. Přešli přes volné prostranství, které je dělilo od nejbližší budovy.

Loden se rozhlížel, aby se lépe orientoval. Chtěl si zapamatovat místo, kde stál transmiter. Sice nebylo příliš pravděpodobné, Že by jej ještě někdy mohli použít, ale bylo to tak lepší.

„Kam mě to neseš?" otázal se Loden, přestože věděl, že nedostane odpověď. Dříve nebo později sám uvidí, kam jdou.

Pro Lodena bylo těžké odhadnout stáří základny, ale pravděpodobně tu stála déle než základna na Surprise. Roboti dávno vymřelé civilizace na Mechanice stále ještě fungovali. Vytvořili je nejlepší kybernetici Galaxie a kovové bytosti přežily své stvořitele.

Vstoupili do jedné z budov; Loden se naposledy rozhlédl po volném prostranství, jako by se loučil se svobodou za sebou.

Když za nimi zapadla brána, Loden zjišťoval, že je v jakémsi předsálí, jehož steny byly natřeny zářivou barvou. Stranou od vstupu stál osamělý stroj. Robot k němu Lodena táhl. Rozzářilo se několik signálek. Loden tušil, že bude podroben jakési vstupní kontrole. Ať už tomu bylo jak chtělo, nedozvěděl se to. Strkali ho před sebou. Pak se otevřely posunovací dveře a umožnily mu pohled do haly vybavené kompaktním zařízením. Nejdříve si myslel, že má před sebou více strojů, a potom konstatoval, Že je to jenom jeden jediný komplex. Úzká chodba vedla kolem super-stroje. Robot Lodenoví naznačil, aby tudy šel. Pozemšťanovi nezůstal Čas na přesnější inspekci, ale nepochyboval, že se dívá na centrální kontrolní systém základny.

Na konci chodby došli do většího prostoru, zaplněného kontrolním zařízením. Dr. Riesenhaft právě držel ostatním mužům přednášku, když se objevil Loden.

„Aha, Emmet," spokojeně poznamenal. „Konečné jste tady."

Riesenhaft se protáhl. „Bezesporu můžeme navázat symbolické spojení s robotským centrem," řekl. „Podle mého soudu je to nejsložitější zařízení, jaké jsem kdy v Galaxii viděl. Pro tento počítač nebude problém se s námi dorozumět."

'.Loden pohlédl na Albrighta, ale ten se soustředil na doktorovu přednášku.

„Počítač pořád ještě neví, jak se nám má představit," mínil dr. Riesenhaft. „Vypadáte, jakoby si dělal hlavu, odkud jsme přišli. Bude možná těžké přesvědčit ho o naší neškodnosti."

„'Máte pravdu, doktore," řekl Loden a nedůvěřivě se ohlédl. Roboti, kteří je sem přivedli, stáli bez hnutí u zdi. Bránili jim v případném útěku.

„Pokuste se mu vysvětlit, že nemáme zlé úmysly," navrhoval Loden.

Riesenhaft zíral na počítač. ,,Přirozeně," zavrčel. „Bez vašich moudrých rad bych na'tento nápad pravděpodobné nepřišel. Doufám jen, že se nám to podaří dřív, než soustava dojde k rozhodnutí, že'tu jsme zbyteční a že proto musíme být zabiti."

* -*- *

\

Schopproit nevěděl, kolik.uběhlo času, než se znovu odvážil pohnout. Ještě se nerozednilo. Schopproit se sám sebe ptal, proč se ještě neobjevili strážní, aby ho zabili. Možná proto, říkal si se slabou nadějí, Že ho ještě neobjevili. Díra, kterou vyhrabal, nebyla zvlášť velká. Vystrčil jenom hlavu. Strážní, jejichž očím obvykle nic neuniklo, mohli ten malý otvor prostě přehlédnout.

Schopproit potlačil touhu obrátit se a prchnout štolou zpátky. Zvláštní druh paličatosti mu kázal setrvat. Nekonečně pomalu vystrkoval hlavu z otvoru, aby se znovu podíval na Zakázané město.

Budovy stály opuštěny v šeru. Za nimi na obzoru začínal den a zbarvoval jednotlivé obláčky nazlátlou barvou.

Začenichal. Jednal instinktivně.

A pak spatřil dva strážné. ' .

Bleskurychle, veden strachem, zajel zpátky do díry. Ve stejnou chvíli si pak zase říkal, že ho strážní přece jen nemohli vidět,

protože se nacházeli před kopulovitou budovou, do které očividně hodlali vstoupit.

Přestože se jeho nervy chvěly, přinutil se opět vylézt na povrch. Strážní se o něj nestarali, to bylo jisté. Jeden z nich zmizel z dohledu, schoval se za kopuli. Druhý se postavil vedle dveří,, jako by čekal, že někdo vyjde ven.

A taky ano!

Schopproit málem vykřikl překvapením. Bytost, která se nyní objevila v otvoru, nemohla být v žádném případě strážcem, přestože byla přibližně stejně velká. Strážný u dveří bytost popadl a zlostně ji vytáhl z kopule. Schopproitovi se to nelíbilo. , - -

Strážný potom se svým zajatcem zcela zřejmě spěchal od kopule. Jeho cesta měla vést těsně vedle štoly. Schopproit *"se* v duchu ptal, zda strážní v budově drží víc zajatců.

Toužil utéct. Copak nestačilo, co tady v Zakázaném městě už viděl? Ale z jakéhosi neznámého důvodu Schopproit zůstal. Tra- • si se, mrazilo ho, zvedal se mu žaludek, ale zůstal.

Svah! Schopproitova touha po vlhkých jeskyňkách se znovu probudila. Proč tady pořád ještě dřepěl a sledoval brutální záležitosti? Takový osud by nepřál ani Tosnikovi.

Strážný se mezitím přiblížil ke štole na několik metrů, ale přece jenom ji minul. Schopproit nevěřil, že ho objeví. :

Když ho strážný míjel, Schopproit ucítil cizí pach. Vytrčil čenich, aby se pořádně nadechl, protože ten pach bezesporu vycházel ze zajatce. Nebyl nepříjemný, naopak. Probouzel v Schopproitovi přátelské emoce pro tuto bytost, která očividně v žádném případě nepatřila ke strážcům. Zjistil, že odporní strážci vyvlekli celkem pět cizích bytostí. Byl už téměř den, když Schopproit ucpal díru a se skloněnou hlavou se vracel zpátky.

* A *

Bylo to horší, než Loden předpokládal. Počítačový systém, který léta řídil tuto planetu nebo spíš základnu, nevyvinul žádnou vlastní logiku, která by se týkala záležitostí mimo základnu.

Dr. Riesenhaft nepotřeboval mnoho času, aby s ním navázal kontakt.

Z neviditelného reproduktoru počítač řekl: ,,Lidé z hvězd tu už nejsou. Počítač nebyl dlouhý čas používán. Odkud tedy přicházíte?"

Riesenhaft se zpotil.

,,Pokuste se, Emmete," vyzval Lodena.

Loden celou dobu přemýšlel a nyní dobře věděl, že se nedostali nikam. Počítač se bránil uznat jakoukoli identitu.

„Lidé z hvězd nežili sami," zřetelně říkal Loden. „Byli jsme u nich. Nyní jsme zde, abychom pokračovali v jejich práci."

„Ti z hvězd mohli přistát bez pomoci transmiteru," odvětil kovový hlas. ,,Znali všechny cesty zde. Jak můžete přicházet od nich, když nevíte jak zacházet s věcmi, které postavili?"

„My přicházíme zpoza hvězd," vysvětloval Loden.

Počítač očividně znejistěl, protože zaváhal s odpovědí. Zatímco Loden trpělivě vyčkával, Riesenhaft si tiše ulevoval nadávkami. Nepřikázal však Lodenoví, aby přerušil svůj pokus.

Počítač po chvíli znovu promluvil: ,,Je jedno, odkud přicházíte. Jenom ti z hvězd mají právo vstupu na tuto základnu. Kromě nich zde smí existovat pouze mechanický život."

Loden velice rychle pokračoval: „My jsme mechanický život z hvězd."

„Co to k čertu vykládá?" tiše se zeptal Bergmann.

Riesenhaft zavrtěl hlavou a obrátil se na Lodena. „Ne, ne! To nesmíte dělat!"

„To vám neprojde," přidával se Albright.

Loden je ale neposlouchal. Dvěma kroky se postavil vedle Riesenhafta a strhl rukáv přes vědcovu protézu. Počítač mohl vidět umělou paži. „Tady je důkaz," řekl. „Jsme mechaničtí."

Riesenhaft pozvedl umělou paži. „Ano," tvrdil. „J*me mechaničtí a hrozí nám zreznutí."

Po chvíli počítač oznámil, že si veškeré údaje zajatců překontroluje.

Bergmann se bezmocně pousmál. „Co budeme dělat, pokud nás chtějí vyšetřit všechny?" zjišťoval. „Kromě několika zlatých zubů nemám nic, co by ve mně bylo kovového."

Loden řekl: „Stroj se spokojí s analýzou šéfa."

Riesenhaft si nedůvěřivě prohlížel problikávající kontrolky stroje.

„Emmete," řekl pomalu. „Byl tohle jeden z těch vašich geniálních nápadů?" . - -,

„Já nevím, doktore," klidně odvětil Loden. „Každopádně to byla jediná šance." •

„Jak to můžete vědět?"

„Počítač má pevnou představu o organickém a mechanickém životě. Tato představa je však omezena pouze na ty, kteří přicházejí z hvězd. To jsme už dost často slyšeli." Loden pokrčil rameny. „S vysvětlením našeho původu si počítač neporadí, bude však předpokládat, že se od obvyklého mechanického života lišíme, protože přicházíme z místa, které v jeho logice nemá pevné souřadnice."

„Mám strach," zvolal Shawiee. „Loden přece nemůže vědět, co tyhle stroje podniknou."

„Nevím to přesně," přiznal Loden. „Doktore, vysvětlete svým mužům, že naše jediná šance na přežití spočívá v tom, že porazíme logiku počítače."

Riesenhaft přikývl. „Nemůžeme to vzít zpátky. Počítač buď uvěří Lodenovým lžím, nebo..."

Bergmann, který stál v blízkosti východu, náhle zvolal: „Řekl bych, že támhle přichází vyšetřovací komise."

Loden se otočil. Do místnosti vjížděl široký a dlouhý robot, ale jeho výška nedosahovala ani metru. Aparát nesl jakousi nástav-

bu na několika pohyblivých kloubech. Uprostřed robota viděl něco jako klestě.

„Doktore!" vyhrkl Loden, přestože spatřil zděšení ve tvářích ostatních mužů. „Ten robot musí vyšetřit vás, rozumíte?"

Riesenhaft přimhouřil oči. Pravděpodobně myslel na stejnou věc. Ale neodpovídal.

S rozhodností, kterou Loden posléze obdivoval, malý Pozemšťan přistoupil k robotovi, „Jsme připraveni," řekl klidným hlasem.

Počítač mlčel, ale hned nato se z robota uvolnily kleště a popadly nehybně stojícího Riesenhafta. Lodenoví opět začal běhat mráz po zádech. Riesenhaft se tvářil vyděšeně, ale snažil se chovat statečně. Stroj zvedl jeho tělo, jako by nic nevážilo. Riesenhaft byl položen na robota a vmáčknut dovnitř mezi dvě kovové trubky.

Ty se pak začaly zavírat. Riesenhaft vězel pevně v kleštích. Pohled, kterým šlehl po Lodenoví, vyjadřoval zlost ohledně jeho nápadu. Loden musel se svěšenýma rukama přihlížet, jak stroj Riesenhafta pevně drží a odjíždí.

* * *

Od chvíle, kdy ho popadly kleště a nemohl se pohnout, měl Riesenhaft paličatou touhu dokončit tento experiment. Speciální robot mu nezpůsoboval bolest. Riesenhaft vůbec neměl představu, co ho v následujících minutách může čekat, ale byl si jist, že to nebude'nic příjemného.

Robot vyjel na chodbu. Čtyři spolupracovníci zůstali sami v hale. Riesenhaft si prohlížel okolí. Nebylo pochyb, že se jedná o další základnu bytostí z Mechanicy. Dokud se tato planeta nezřítí do slunce nebo nezanikne jiným způsobem, zdejší roboti tu budou nadále vykonávat nesmyslné činnosti, pokud se nestane něco, co jejich navyklou práci ukončí.

Riesenhaft musel myslet na Lodena, který během poslední hodiny vyvinul velmi zajímavou iniciativu.

Robot se zastavil. Riesenhaft pootočil hlavu, aby zjistil své stanoviště. Dospěli na konec chodby, téměř k východu z předsálí. Po několika minutách se stroj znovu pohnul, jakoby se chtěl-orientovat. Riesenhaft začínal tušit, že počítač je obrovský komplex, který se táhne celou základnou.

Pokud tomu tak bylo, připomínal by legendárního Počítačového Regenta Arkonu. Riesenhaft věděl, že musí obstát. Musel. Nezávisel na tom jenom jeho vlastní život, ale i Životy čtyř jeho průvodců.

Robot dospěl do rozlehlé místnosti přeplněné neznámými přístroji. Riesenhaft se nedůvěřivě rozhlížel. Měl strach. Stroj se zastavil.

„Jsme u cíle?" zachroptěl Riesenhaft.

Nedostal odpověď, ale byl uvolněn ze sevření. Těžkopádně vstal. Celá místnost se nořila do zářivého světla. Přístroje se leskly čistotou.

Jako na operačním sále, projelo Riesenhaftovi hlavou.

Stál uprostřed místností docela sám a ztracen. Byl to osamělý starý muž, který stál tváří v tvář neznámému mohutnému počítači. Trhlo to s ním, když se celý prostor pohnul. Nejdříve měl pocit, že se mýlí, že to všechno je jenom šílený reflex zářivého světla. Ale byla to skutečnost. Dr. Riesenhaft zůstal tiše stát, když se proti němu začaly pohybovat .stěny. Z třpytivých kovových ploch se vysouvaly předměty, například spirály nebo točící se dráty - pravděpodobně nejrůznější čidla.

Všechny čtyři stěny se pohybovaly. Riesenhaft se nutil logicky přemýšlet. Chvěl se odporem, když si představoval, že se ho některá z těch věcí bude dotýkat,

Uzavřely ho jako kovový plot.

Budou se ho dotýkat!

Nejenom to! Budou ho vyšetřovat a testovat. Kybernetikem to

trhlo jako *pod* ranou elektrického výboje, když se ho první kovové čidlo dotklo.

* * -*

Albright se podíval na hodinky. „Už je to hodina," hlesl.

Loden z jeho slov slyšel zřejmou výčitku, ale mlčel. Nemělo smysl hádat se s těmito muži. ,

„Tak už se konečně zeptejte počítače, co se s doktorem stalo," požadoval Bergmann.

Loden unaveně řekl: „Už jsem vám několikrát vysvětloval, že to nemá význam. Ten stroj nás bude informovat okamžitě, jakmile bude mít nějaký výsledek."

Bergmann mávl rukou. „Řekl jsem, že se máte konečně zeptat," vykřikl.

Loden však pouze pokrčil rameny, „Proč to neuděláte sám, když to považujete za tak důležité?"

„Je to všechno vaše vina," stěžoval si Shawiee. ,,Přehnal jste to."

„Jestli se chcete prát, bylo všechno zbytečné," varovně zvolal Loden.

Ale Shawiee měl nervy nadranc. Loden poznával, že Shawiee-ho nepůjde zastavit. Strach ho hnal proti počítači, chtěl do něj začít kopat a mlátit. Když však míjel Albrighta, inženýr zvedl ruku s víceúčelovým klíčem a praštil Shawieehodo hlavy, který se hned nato složil na podlahu.

„Díky," řekl Loden. ,. ' . ,

„Myslíte si, že nás počítač pochopí jako rváče?" chtěl vědět Albrihgt.

„Doufám, že ne," uklidňoval ho Loden. „Seběhlo se to velice rychle."

Shawiee se zvolna probíral z omrácení. Trochu se napřímil a zavrtěl hlavou. Albright mu pomohl na nohy. Shawiee si ohma-

távál bouli na zátylku. Neříkal nic, ale Odvrátil *šéf od* Lodena. Loden si s úlevou oddechl.

„Už je to osmdesát minut," konstatoval Loden, když se podíval na hodinky a zjišťoval, jak dlouho je Riesenhaft pryč. Čím déle jeho vyšetření trvalo, tím více se zmenšovaly šance, Že to tady přežijí.

Vtom kontrolní počítač oznámil: „Říkali jste pravdu. Jste volní *a smíte se pohybovat po stanici."

Lodena to vytrhlo ze zamyšlení a několik vteřin nic nechápal. Ale potom pocítil radost, která zahnala všechny ostatní Černé myšlenky. Byl to stejný pocit nadšení, který se ho zmocnil, když dospěl ke svému poslednímu a zatím jedinému geniálnímu úspěchu.

,,Znamená to, že jsme opravdu volní?" nejistě se zeptal Albright.

„Smíme se pohybovat po stanici," oznamoval Loden. „Soustava nás přijala jako mechanické bytosti."

Do Lodenový radosti se však pomalu vmísila starost o Riesenhafta. Proč se nevracel? Bergmanna patrně zajímala stejná otázka, protože se zeptal: „Ale kde je Šéf?"

„Snad se mu nic nestalo," zavrčel Albright.

„Protože máme svolení, že se smíme volně pohybovat, můžeme ho jít hledat," navrhl Loden.

Bez souhlasu ostatních vykročil k chodbě. Bergmann se k němu mlčky připojil, pak následovali Albright a Shawiee.

Dr. Riesenhafta našli na konci chodby. Seděl na plochém podstavci. Když je viděl přicházet, vstal a Loden si všiml, že kybernetik je úplně nahý. Ale nebylo na tom nic směšného nebo ošklivého. Riesenhaft byl prostě Člověk s bledou pletí a kostmi pod
m.

Hlasem, který vyjadřoval nekonečnou únavu, řekl: „To byl ale čertovský nápad, Emmete! Za to se budete jednoho dne smažit v pekle." Kývl na Albrighta. „Tak na co ještě čekáte, Albrighte? Půjčte mi přece aspoň spodky."

Když Schopproit vylezl z potoka, obyvatelé svahu se shromáždili na břehu. Viděl mezi nimi i Tosnikovu tlustou postavu. Schopproit se otřepal, aby se zbavil kapek vody z kožešiny.

Starý Plusenkest čekal, dokud se před ním Schopproit nezastaví. ,,Kde jsi byl?" zeptal se Plusenkest.

Přestože se Schopproitovy křivé nožky úctou téměř zlomily, odpověděl jasným hlasem: „V Zakázaném městě, starý,"

„Proč ses toho odvážil?" zeptal se Plusenkest.

Vědělo se, Že když byl mladý, navštívil chodbu třikrát. Jednou ho dokonce honili strážci.

Schopproit viděl, jak se Tosnikovo tlusté tělo třese strachy. Tento pocit znovuzískané moci mu dělal dobře. Rozhodl se, že zloděje neprozradí. .

„Je na Čase, abych sestoupil po svahu dolů," řekl. „Noční vítr zničil mou rostlinu." ..,.,.

Každý věděl, že je to lež. I Plusenkest.

„Jak daleko," zjišťoval starý, „jsi prodloužil chodbu?"

„Až do města," řekl.

„Do města?" zeptal se Plusenkest nevěřícně.

„Ano," zafuněl Schopproit.,,Prolomil jsem konec chodby. Vede přímo na volné prostranství v Zakázaném městě. Mohl jsem si ty budovy prohlížet z bezprostřední blízkosti."

Plusenkest byl očividně rozrušen, když se zeptal: „Také jsi narazil na stráže?"

„Ano," zabručel Schopproit. „Těsně mě minuly. Přitom jsem sledoval, že mají pět zajatců. Tyto bytosti jsou dobré, mají příjemný pach."

Obyvatelé svahu se blížili, aby jim neuniklo ani jedno Schopproitovo slovo.

„Věříš, že zajatci pocházejí z jiného svahu?" zeptal se Plusenkest. . ,

„Ty bytosti byly veliké, mnohem větší než my. Přesto však byly slabší než strážci. Nemyslím, že bydlí na jiném svahu. Vypadají příliš cize. Nemají kožich, jejich tváře jsou hladké a průhledné. Strážci je museli zajmout v zemi za sluncem."

Plusenkest byl starý a moudrý. Rozpoznával skrytou touhu ve Schopproitových slovech. Pak jenom řekl: „Strážci je zabijí."

„Ale ještě žijí," vášnivě zvolal Schopproit. „A my teď máme hotovou chodbu až do Zakázaného města."

Atmosféra na svahu se naplnila vzrušením. Ovšem Plusenkest byl pánem situace. Zvedl packu a to stačilo, aby je uklidnil.

„Tak co budeme dělat?" zeptal se Schopproit.

Plusenkest už měl připravenou tvrdou odpověď, když se Schopproit prudce otočil. Pět zajatců se s velkým spěchem blížilo. Vítr vanul ke svahu, takže cítili jejich pach. Obyvatelé svahu strnuli.

„Jsou to oni?" zeptal se Plusenkest.

Schopproit nejistým hlasem souhlasil. Jak se těm bytostem podařilo uniknout ze Zakázaného města? Schopproit se roztřásl. Možná, že to ani nebyli žádní zajatci, nýbrž spojenci strážných, kteří přišli, aby se pomstili za prokopání štoly.

Schopproitova hrdost a pocit triumfu se rozplynuly pod záplavou strachu.

První z cizinců dorazil ke břehu. Bez zaváhání skočil do potoka.

* * *

Emmet Loden počkal, až si dr. Riesenhaft oblékne spodky, košili a ponožky od Albrighta.

„Tak," spokojeně poznamenal Riesenhaft. „Nyní se můžeme věnovat dalšímu uskutečňování našich plánů."

„Jak proběhlo vyšetření, doktore?" chtěl vědět Bergmann. - Riesenhaft mávl rukou. ,,Snažil jsem se jim co nejvíce prodat

svoji protézu," vysvětloval. „Nebylo to zrovna příjemné. Buďte rád, že jsem se zatím spokojil s tak primitivní protézou. Moderní umělá paže by nám nebyla moc platná."

„Takže se můžeme skutečně pohybovat po základně bez nebezpečí?" zeptal se Albright.

„Nesmíme to uspěchat," zabručel Riesenhaft. „Já vám povím, co můžeme. Musíme co nejrychleji opustit základnu. Roboti se bezesporu budou věnovat hlubší analýze získaných dat. Nemusím vám vysvětlovat, jak to dopadne. Až počítač zjistí, že jsme ho oklamali, musíme už být pryč."

„Ale kam chcete utéct?" zničeně se zeptal Shawiee.

„Nacházíme se na zcela cizí planetě. Naším štěstím je, že má dýchatelnou atmosféru. Naším cílem nyní musí být především záchrana vlastních životů. Nyní, když jsme získali trochu času, můžeme se věnovat i jiným věcem. Především musíme najít cestu, jak přežít na neznámém světě. Bezesporu se tato planeta pohybuje kdesi na okraji Galaxie. Jsem přesvědčen, že uvnitř základny jsou i vysílačky. Naším dalším krokem bude je nalézt. Jednou se sem tajně vrátíme. Tato základna byla pravděpodobně zřízena proto, aby chránila bytosti z Mechanicy před Lauriny."

„To znamená," přerušil ho Loden, „že tu můžeme pokračovat v práci, kterou jsme zahájili na Surprise."

„Zcela správně," přikývl doktor. „Možná, že tu dokonce budeme mít větší štěstí při pátrání po zbraních proti Neviditelným."

Shawiee se náhle zachichotal. „I kdybychom je našli, doktore, komu by posloužily?"

„Tenhle problém ještě není aktuální," nazlobeně odvětil Riesenhaft. Pak se vědec rozhlédl a dodal: „Nyní opustíme základnu. Nebylo by dobré déle čekat."

„Snad nás roboti nechají jít," namítl Bergmann.

Riesenhaft pokrčil rameny. Upravil si neúplný oděv a vykročil.

* * *

Prošli základnou a zastavili se u jakési zdi, za kterou se potom objevil spálený prstenec země.

„Zóna smrti!" poznamenal Loden.

Roboti zřejmě museli mít pro toto bezpečnostní opatření důvod. Za spáleným pruhem země začínala bujná vegetace. Loden rozpoznával ploché kopečky, větší stromy i křoví. Měl dokonce pocit, že mezi rostlinami vidí jakési pohyby, které by naznačovaly, že tam žijí zvířata. Ale mohl se mýlit.

„Slezte z té zdi!" zvolal Bergmann.

Loden seskočil.

„Takže?" zeptal se Riesenhaft.

„Kolem základny roboti zřídili něco jako zónu smrti," oznamoval Loden. „Spálili všechny rostliny. To se mi nelíbí, doktore. Vypadá to, jako by se chtěli bránit proti útokům."

,,Pokračujte, pokračujte..."

„Potom následuje středně vysoká vegetace. Země je mírně kopcovitá."

„Přelezeme zeď," rozkazoval Riesenhaft. „Bergmann zůstane jako poslední do té doby, než budeme na opačné straně. Pak svážeme naše košile a hodíme je naproti, aby nás i on mohl následovat."

Loden rychle namítl: „Počkejte, doktore! Možná by bylo lepší, kdybychom zůstali na základně. Tento útěk naladí počítač nedůvěřivě a možná ho přiměje k přesnějšímu vyšetření. Nevíme přece, co nás tam venku čeká."

Riesenhaft zvedl ukazováček. „Jeden geniální nápad denně úplně stačí, Emmete," řekl měkce. „Nyní přenechte velení opět mně."

Za chvíli byli za zdí. Potom vykročili přes spáleniště. Riesenhaft se občas obracel, jako by se obával, že se každou chvíli objeví roboti a budou je pronásledovat.

Ale nerušené dorazili až k okraji džungle. Teprve když se schovali pod první stromy, dr. Riesenhaft se zastavil. Země vypadala klidně, ale právě to se mu moc nelíbilo.

„Nejdříve musíme najít vodu," řekl. „Země je měkká a vlhká, takže by to nemělo být těžké. Potom zjistíme, zda se některé rostliny dají využít jako potraviny. Pokud tu jsou nějaká malá zvířata, položíme pasti, abychom jich pár chytili."

„Doufejme, že nikdo nepostaví pasti na nás," poznamenal Loden.

„Proč jste najednou takový, Emmete?" zeptat se Riesenhaft. „Vaše neustálé námitky nejsou zrovna faktorem, který by stupňoval optimismus naší malé skupinky."

.Loden si uvědomil, že šéf má pravdu. Byl tu přece například Shawlee, který čekal na každé slovo, aby ztratil nervy. Bergmann a Albright na tom byli lépe, ale stejně nemělo cenu Je provokovat. Možná, že si Riesenhaft sám dost dobře uvědomoval, co se jim všechno může stát.

„Dáme naší nové vlasti jméno," navrhoval Riesenhaft.

Pokřtili neznámou planetu jako Fossil, Albright se postavil do Čela malého průvodu a pokračovali v cestě. Tráva, která rostla téměř všude mezi křovím a stromy, byla tak tvrdá, že si o ni Riesenhaft rozřezal nohy, chráněné pouze Albrightovými ponožkami. Loden si toho všiml a zjišťoval, že vědec má problémy s chůzí.

„Počkejte, doktore!" zvolal. „Dám vám svoje boty."

Riesenhaft se vsak nezastavil. „Na to už je teď pozdě," řekl přes rameno. „To nemá cenu. Doufám, že brzy najdeme vodu, abych se mohl trochu ošetřit."

Společně se však domluvili a přemluvili Riesenhafta, aby si oblékl všechny ponožky, které měli, aby se aspoň trochu chránil.

Později, podle Lodenová odhadu asi půl hodiny poté, co opustili základnu, zvedl Albright ruku.

„Voda," poznamenal lakonicky.

„Buďte opatrný!" řekl Loden.

Vyšli na břeh a zahleděli se na hladinu. A potom je spatřili!

Shromáždili se na protějším břehu, jako by čekali na příchod lidi. Nebyli příliš velcí, ale jejich oči hovořily jasnou řečí.

Loden vykročil a pokračoval jako zhypnotizovaný. Nevěděl nic, ale jednu věc viděl absolutně jistě: Bytosti na protějším břehu byly inteligentní!

* A *

Albright, který už málem prošel potokem, se náhle zastavil - až to vypadalo, jako by narazil do neviditelné stěny.

Pak se chvíli nedělo vůbec nic. Na obou březích zavládlo ticho. Bylo slyšet pouze zurčení potoka.

Bytosti, které se ještě nikdy nepotkaly, na sebe zíraly.

Albright se vzpamatoval jako první.,Začal ustupovat. Couval., Loden jako ve snu slyšel Riesenhaftův hlas: „Musíme jim naznačit, že přicházíme s mírumilovnými úmysly, Emmete!"

„Ale jak?" namítl Loden. „Každý pohyb ruky by si mohli vysvětlit jako nepřátelský akt. Nahlas vyslovené slovo by je mohlo zahnat nebo vydráždit k útoku."

„Albrighte, zastavte se uprostřed potoka!" radil Riesenhaft. „Možná, že tomu budou rozumět."

Albright se nejistě ohlédl. Bylo na něm vidět, že by z toho potoka nejraději vylezl ven, ovšem udělal to, co mu Riesenhaft uložil.

Znovu na sebe jenom zírali. Pak, když už bylo čekání nesnesitelné, jedna z bytostí vklouzla do vody,a doplavala až k Albrightovi.

Loden si s úlevou oddechl. Cizinec se otočil a plaval zpátky, jako by chtěl Albrighta vyzvat, aby ho následoval. Riesenhaft minul Lodena a vstoupil do potoka.

„Pojďte také, Emmete," řekl zvesela.

Loden se pohnul. Museli se pokusit dorozumět s těmito bytostmi. Modré chlupaté potvůrky nebyly větší než jezevčík, ale na

břehu se jich shromáždily stovky. Bylo by neodpustitelnou chybou, kdyby je podcenili. Lodenův instinkt říkal, Že v těch očích nevidí zlobu.

Bergmann stáhl do potoka i Shawieeho, který se mu bránil. Domorodci ustupovali, když pak pětice mužů vystupovala z vody, Riesenhaft přikázal mužům, aby se zastavili.

Loden slyšel, jak bytosti neobvykle dýchají. Znělo to jako funění.

„Budeme jim říkat Snoofové," řekl Riesenhaft.

Protože mu domorodci nerozuměli, nemohli ani protestovat. Zdržovali se v dostatečném odstupu. Teprve nyní si Loden všiml malých nor, které se táhly po celém svahu. Bylo tedy zřejmé, že se Snoofové cítili pod zemí stejně dobře jako na jejím povrchu nebo ve vodě.

Ale jak se zdálo, nevyvinuli žádnou významnou civilizaci. Dospěli k rozumu, aniž by si s ním dokázali poradit. Přesto se však na této planetě muselo stát něco, co Snoofy ve vývoji postavilo před alternativu buď se stát inteligentními, nebo vymřít.

„Myslím, že se na sebe díváme už dost dlouho," mínil Riesenhaft. „Pokusme se jim vysvětlit, co chceme."

Potřebovali tři hodiny, aby Snoofům nějak vysvětlili, co mají v úmyslu.

Během této doby získali jejich důvěru.

Jenom jedno se jim však nepodařilo: vysvětlit Snoofům, že přišli z hvězd. Pro tyto chlupaté bytosti očividně neexistoval žádný jiný svět než Fossil.

* * *

Albright zahodil primitivní lopatu. Tři Snoofové právě vylezli ze Štoly a vynesli další zemi a listí.

„Poslouchejte, doktore," zavrčel Albright, „říkám vám, že se

jim nikdy nepovede rozšířit chodbu tak, abychom do ní mohli vlézt i my."

„Odpusťte si ty řeči," odsekl Riesenhaft. „Buďte rád, že nám Snoofové pomáhají. Nebo se chcete na základnu vrátit přes zeď? Za tři nebo čtyři dny bude chodba dostatečně široká na to, abychom se dostali na stanici."

Albright se podrbal na zátylku. Jeho rychle, rostoucí vous mu dodával vzezření divocha.

„Tři nebo čtyři dny," zopakoval nabručeně. „To bude trvat déle, a budeme mít štěstí, pokud se ta chodba nezřítí."

Loden, který zatím jenom mlčky naslouchal, popadl Albrightovu lopatu a podával mu Ji zpátky. „Máme čas," řekl. ,,Pokud chceme někdy opustit Fossil, musíme pracovat důkladně."

Albright se s nechutí pustil do další práce. Riesenhaft znovu zmizel v podzemní chodbě. Bergmann a Shawiee se starali o odvoz vytěžené zeminy. Mezitím se u Lodena objevil jeden ze starších domorodců.

„Jít," vyzval Lodena.

Ukázalo se, že Pozemšťané nedokáží vyslovovat řeč Snoofů, ale domorodci zvládli několik slov, která se naučili v angličtině.

Loden váhal. Už dávno si všiml, že ho Snoofové považují za vůdce skupiny. Vždycky chodili za ním. Riesenhaft tuto skutečnost přijal, protože ji dával do souvislosti s intenzitou tělesného pachu, který patrně u Snoofů hrál velkou roli.

„Jít," zopakoval Plusenkest.

„Jít," přikývl Loden. Starý poskakoval před ním, až ho dovedl k primitivní skice, kterou Riesenhaft zhotovil před štolou. Plusenkest ukazoval Čenichem na místo, které označovalo vstup. Potom pokračoval o kus dál, kde označil jisté místo.

Loden pochopil. Snoof mu chtěl ukázat, jak daleko pokročily práce. Třetina Štoly už byla natolik rozšířená, že jí mohl prolézt i Člověk. Celková délka chodby dosahovala zhruba dvou set metrů.

Loden byl natolik zahloubán do studie skici, ž& zaslechl Albrightovo varování až napodruhé,

Když se ohlédl, už k nim kolega běžel. Plusenkest varovně zafuněl.

„Roboti!" volal Albright. „Blíží se od základny."

Loden nechal Snoofa prostě stát a několika skoky se octl v křoví, které označovalo hranici vypálené zóny.

Ze stěny vyšlo sedm robotů a kráčeli přímo k nim. Loden na okamžik strnul. Stalo se to, čeho se Riesenhaft obával: počítač prokoukl jejich trik a vyslal roboty, aby je,buď znovu zajali, nebo zabili.

„Co budeme dělat?" zeptal se Loden.

„Musíme odlákat jejich pozornost od štoly," řekl Riesenhaft. „Nesmíme ztratit šancí, kterou nám štola dává."

Albright mhouřil oči a díval se na roboty. Vtom řekl: „Odlákám je, Emmete."

Chlad jeho hlasu způsobil, že Loden pojal jisté podezření. Raději by řekl: „Vy ne, Albrighte, vy ne!" Ale mlčel. Albright vykročil a zmizel v křoví. Loden se obrátil k Bergmannovi. „Kde je Shawiee?"

Bergmann učinil pohrdavé gesto. „Utekl," zavrčel. „Ještě'ty roboty ani pořádně neviděl a už utekl."

„Šéf je ve štole," oznamoval Loden, aniž by na Shawieeho plýtval slovy. „Albright chce na sebe přilákat pozornost robotů."

Sved skepticky řekl: „To ho může stát život."

Roboti dorazili zhruba doprostřed spáleného pruhu země. Jejich kovové klouby se třpytily ve slunci. Loden si všiml, že mají zbraně.

Otočil se. Neobjevil ani jednoho Snoofa. I slepý by nyní viděl vstup do štoly.

Asi sto metrů před nimi najednou z'křoví vyběhl muž. Divoce mával rukama a křičel na roboty. :

„Albright!" poznamenal Bergmann.

Loden zavrtěl hlavou.

„To není Albright," řekl překvapeně.

Bergmann se mírně předklonil. .

„Máte pravdu, Emmete," zašeptal. „U všech planet, to je přece ten zbabělec! Shawiee!"

Nyní Shawieeho objevili i roboti. Okamžitě změnili směr. Shawiee začal výt jako štěpní vlk, když viděl, že jeho manévr má úspěch. Ve stejný okamžik se vrátil Albright. Slabě se usmíval. ,,Vypadá to, jako by mi sebral práci," řekl.

Roboti zrychlili. Shawiee ještě chvíli čekal, a pak se rozběhl opačným směrem, než se nacházel vstup do štoly. -

První zbraňový paprsek se zableskl na kraji lesa, ale Shawieeho nezasáhl. Jeho vytí slyšeli ještě chvíli poté, co zmizel mezi stromy. . .

,,Vždycky rád utíkal," řekl Bergmann, „ale teď už je to něco jiného."

Nový svět jako by je všechny změnil. Loden o tom raději nepřemýšlel. Už dávno věděl, zeje chybou, když lidé vynášejí definitivní soudy. Každý má možnost prolomit stěny své vlastní šablony.

Po chvíli vylezl z chodby Riesenhaft. Loden mu řekl, co se stalo. Pro kybernetika to byla výzva, aby pobídl své druhy k většímu spěchu.

Pozdě večer se Shawiee vrátil v potrhaných šatech. Odvedli ho k potoku a ošetřili ho. Ptali se ho na jejich pronásledovatele. Ale Shawiee neřekl ani slovo. Spokojeně se usmíval.

O dva dny později byla štola hotova. — '

* * *

Dr. Johanu Riesenhaft překvapil své druhy zcela jasným plánem. Podle všech podrobností, které obsahoval, bylo zřejmé, že o něm dlouho velmi důkladně přemýšlel.

Kybernetik stal na kraji štoly obklopen svými muži a několika tucty Snoofů.

„Na základnu půjdou jenom tři z nás," řekl. „Bergmann a Shawiee zůstanou u našich přátel." Nevšímal si protestů. „Pokusíme se co nejrychleji najít vysílačku základny. Pokud by se nám podařilo odvysílat zprávu, okamžitě se vrátíme. Vy dva," kývl na Bergmanna a Shawieeho, „se nesnažte nás následovat dříve než za dva dny. Pokusíme se také dezaktivovat energetickou centrálu stanice. Tím bychom vyřadili z provozu počítač i roboty. Pak bychom měli klid."

Odkašlal si a potřásl si s Bergmannem a Shawieem rukou. Rozloučili se a když chtěli vlézt do šachty, zjistili, že mají nečekaného průvodce. Chtěl s nimi jít jeden Snoof.

„Poslouchej, kámo," poznamenal Loden. „Ty s námi nemůžeš."

„Schopproit jít," řekl malý domorodec.

Loden ho pohladil. „Nemůžeme tě potřebovat, příteli," řekl lítostivě. „Práce, která nás Čeká, je příliš nebezpečná."

Schopproit mu. nerozuměl, ale byl pevně rozhodnut. „Schopproit jít."

„UŽ nás nezdržujte, Emmete,"-volal Riesenhaft. „Tak ho vezmeme s sebou."

Loden tedy pokrčil rameny a vyrazili.

Pokračovali docela dobře. Zhruba uprostřed chodby dr. Riesenhaft počkal na Albrighta s Lodenem. Štola tam byla rozšířena tak, aby se v případě potřeby mohla skupinka otočit a vrátit se. Snoof prolezl Lodenoví mezi nohama.

„Polovinu trasy máme za sebou," vysvětloval Riesenhaft. „Vypadá to lip, než jsem čekal."

Albright se zasmál.

„Počkáme, až se úplně setmí," oznamoval Riesenhaft. „V noci jsme před roboty v bezpečí."

Loden si přidřepl na své místo. Slyšel oddechování Snoofa. UŽ mu znělo docela příjemně. Chvíli čekali, a pak je Riesenhaft znovu

vyzval, aby vyrazili. Po určitém čase se Albright znovu zastavil. Tentokrát vsak dobrovolně.

„Jsme na místě, Emmete!" křikl na Lodena. „Šéf už leze ven ze štoly."

Lodenovo vzrušení rostlo. Na Fossilu mezitím nastala noc. Jak se chtěli v noci orientovat na základně?

Albright vylezl z otvoru.

„Všechno v pořádku, Emmete," řekl.

Loden urazil poslední úsek a vystrčil hlavu ze země. Okamžitě pocítil chladný noční vzduch, který si pohrával s jeho vlasy, a mohl se s úlevou nadechnout. Riesenhaft a Albright byli dvěma stíny při zemi. Loden vyklouzl ze štoly a přidřepl si k nim.

Na základně byl klid. Za nimi se propracovával ze štoly i Snoof.

Z pralesa se ozvalo volání neznámého, zvířete. Znělo divoce a naléhavě. Loden se lekl.

„Tady na základně je ale jako po vymření," zašeptal Albright.

„Přesně tak," pomyslel si Loden. Základna mu připomínala památník. Mechanica už neexistovala. Centrální svět, který tuto základnu vybudoval, odešel do světa stínů.

„Kromě budov se roboti zřejmě nikde nezdržují," poznamenal Riesenhaft. „Kam .-se nejdřív obrátíme, Emmete?"

Otázka Lodena překvapila, protože většinou rozhodoval Riesenhaft sám.

„Myslím, že je to jedno," odpověděl. „Každá z těch budov je stejně nebezpečná."

Malý vědec se napřímil. Loden se podíval k nebi. Noc byla jasná, ale lišila se od noci na Zemi. Nejdříve nevěděl, proč tomu tak je, ale později si uvědomil, že noční nebe je tu téměř bez hvězd. Mohlo to znamenat pouze tolik, že se opravdu nacházejí na vnějším okraji Galaxie.

„Pojďte, Emmete!" ozval se Albright.

„Vyrazil za Riesenhaftem a Albrightem. Malého Snoofa u svých nohou téměř necítil.

Vtom se ze tmy vysunula Riesenhaftova ruka, popadla ho za paži a táhla ho k sobě.

„Nevím, jestli se nám vůbec podaří proniknout do některé z těch budov," řekl tiše Riesenhaft. „Je možné, že to půjde. Pak by ,Albright zůstal venku a hlídal by, zatímco my dva bychom si prohlédli nitro budovy."

Loden mlčky přitakal. Pak ho napadlo, že Riesenhaft v té tmě nic nevidí, a řekl: „Dobrá, doktore."

Aniž by je kdokoli zastavil, dorazili k jedné z budov. Loden se přitiskl k hladké vnější stěně a čekal na Riesenhafta.

„Slyšíte něco?"

„Ne, nic," odpověděl Loden.

„Doufejme, Že roboti nejsou zrovna tady," vzdychl Albright.

Podle Lodenová názoru však roboti byli všude, ovsem tuhle myšlenku si ponechal pro sebe. .

„Co se děje?" zjišťoval Riesenhaft. „Nejde to otevřít, Emmete?"

Loden si hrál s otevíracím mechanismem dveří. Nakonec povolily. Riesenhaft tiše zavrčel. „Počkejte .tady!" přikázal Albrightovi. Loden se začal potit. Pootevíral dveře, ale škvírou mezi dveřmi a rámem pronikalo ostré světlo.

„K Čertu s tím světlem," ujelo Riesenhaftovi. „Musíme dovnitř, Emmete, neboje proti sobě všechny poštveme."

Loden vklouzl dovnitř. Cítil, že Snoof je pořád u něj. T*sně za nimi následoval Riesenhaft. Loden pak okamžitě zavřel dveře. Albright zůstal venku na stráži. Nacházeli se v jakémsi předsálí, kde stál jediný stroj a očividné byl mimo provoz.

„Je tu prázdno," s úlevou konstatoval Riesenhaft.

„Ale na jak dlouho?" namítl Loden.

Vykročili. Nechávali za sebou stopy z hlíny.

„Zvláštní," zamumlal Riesenhaft a ukázal na různé stroje uvnitř haly, do které vešli. „UŽ jste někdy viděl něco takového?"

Loden neodpovídal, ale Riesenhaft s tím ani nepočítal a vyzval

ho, aby ho následoval. Loden se pohyboval tak rychle, že málem zakopl o Snoofa, který se mu právě snažil vyhnout.

„Asi je to nějaký projekční přístroj," řekl Riesenhaft, když se zastavil. „Podívejte se sám, Emmete."

Lodenoví přístroj nepřipadal mysteriózní. Nedokázal si vysvětlit náhlé rozčilení Snoofa u svých nohou. Vtom Riesenhaft ukázal na monitor projektoru. „Podívejte se, Emmete! Co vidíte?"

„Kovovou vlnu," řekl Loden. „Co je na tom neobvyklého?" „Monitor je spojen s projektorem," odpověděl Riesenhaft. „Pokud vidíme tuhle vlnu, musela by se vlastně nacházet přímo před projektorem, ale já ani vy žádnou projekci nevidíme."

„To nic neznamená," mínil Loden. „Může se jednat o záznam poslední projekce, která zhasne, až bude nastavena nová projekce."

:

Riesenhaft popadl Lodenovu paži a vedl ho k ústí projektoru. „A jak," zeptal se, „si vysvětlíte tohle, Emmete?" Loden cítil, jak Riesenhaft tlačí jeho dlaň proti chladnému kovu. Nevěřícně zíral na místo, kde se rukou opíral o pevnou hmotu. Protože tam, kde cítil odpor kovu, neviděl - vůbec nic! ,* „Co to je?" vyhrkl Loden. ;'X „Našli jsme, co jsme na Surprise tak zoufale hledali," radostně poznamenal Riesenhaft. „To, co tady teď vidíme, není nic jiného než zvětšená forma přístroje, který Posbiové používají k objevování Laurinů. Přestože je ta vlna neviditelná, projektor ji i na monitoru vidí." Loden zalapal po dechu.

„Máme tady před sebou základnu bytostí z Mechanicy. Tady prováděly výzkum boje proti Laurinům," entuziasticky řekl Riesenhaft. „Tady pracovaly na vývoji zaměřovacího přístroje proti

Neviditelným. A vy jste toto pracoviště nasel, Emmete. Opravdu jste to dokázal."

Loden se slabě usmál. Nadšení kolegy bylo pochopitelné. Pře-

sto mu musel vysvětlit, že jejich objev tady na Fossilu je naprosto neužitečný.

„Není to smutné, doktore?"' zeptal se klidně. „Našli jsme přístroj, který dokáže odrazit jakoukoli invazi Laurinů proti Zemi, ale není nám to teď nic platné."

Riesenhaft se rázem uklidnil. Téměř něžně hladil pevný materiál projektoru.

„Emmete," řekl, ,,my to dokážeme. Tento projektor bude jed-. nou stát před Perrym Rhodanem, i kdyby to bylo to poslední, co uděláme."

. „Zůstaňte na pevné zemí," varoval ho Loden. „Nevidím žádnou možnost, jak odtud tento přístroj dostat."

„Bohužel máte zatím pravdu," přiznal Riesenhaft.

Loden se pokoušel najít v ironii osudu nějaký smysl. Horká planeta Surprise, kterou tak pečlivě prohledali, byla zničena. Náhoda je zavála na Fossil. Teď, daleko od svých přátel a od pozemské flotily, objevili hledané.

„Jít?" zeptal se Schopproit od podlahy.

Loden se zadíval do jeho tmavých očí a objevil v nich strach.

„V pořádku, kamaráde," kývl Loden. „Jít!"

Schopproit s úlevou zafuněl.

Vtom se odněkud vynořil Albright. Loden okamžitě zbystřil, .

„Roboti!" vykřikl Albright. „Přicházejí."

„Rychle!" rozkázal Riesenhaft. „Musíme odtud."

„Pozdě," volal Albright. „Budou u východu mnohem.dřív než my."

Loden se sklonil a vzal Snoofa do náruče. Domorodec nedokázal běhat tak rychle jako oni. Pak se rozběhli.,

' -- *

Roboti to mysleli vážně. To byl důkaz, že počítač prokoukl trik s protézou. Počítačová soustava shledávala základnu v ohro-

žení. Počítač vydal rozkaz udělat vše, aby vetřelci byli zničeni.

-

: Budova, ve které se zdržovali, byla postavena do pravých úhlů. Určitou dobu byli před střelami robotů v bezpečí, aspoň jakmile zaběhli za roh. Loden by si nejraději zalezl někam za nějaký stroj, ale věděl, že by ho roboti brzy našli.

Na projektor rychle zapomněli. Teď šlo o jejich životy. Albright upadl, byl zasažen do nohy a pak se už jenom odplazil za nějaký stroj.

Loden věděl. Že nemá smysl se zastavovat a snažit se mu nějak pomoci. Zatnul zuby a utíkal dál. Snoofa pevné tiskl k hrudi. .

Riesenhaft před ním klopýtl. Snažil se udržet rovnováhu, ale pak také upadl. Loden se vyděsil.

Nad hlavou mu prolétlo cosi velmi horkého. Zalapal po dechu. Snoof pištěl strachy a zděšením. V Lodenových uších duněly těžké kroky robotů. I on klesl k zemi.

Rozhlížel se jako Štvanec. Nikde neviděl žádný únik- O pár kroků za ním ležel na podlaze Riesenhaft jako mrtvý. Albrighta neviděl. Loden se opřel čelem o studenou stěnu.

Cítil, jak se ho zmocňuje únava a jak se mu dělá špatně. Před očima se mu roztančily tisíce skvrn. Kolem něj se stmívalo. Ještě než upadl, chytil se rukama nějaké páky a strhl ji dolů.

Potom v bezvědomí dopadl mezi roztřeseného Schopproita, který ve slepém strachu zalezl pod jeho nehybné tělo.

* x *

Myšlenky se Lodenoví vracely jen pomalu. Vcelku nechápal, že ještě žije. Otevřel oči. Zahalovala ho hluboká temnota. Někde
ležel. Nahmatal i stěnu. Mrkal a pokoušel se najít své druhy... A hlavně - kde byli roboti?

Zasténal a vstal.

Ze tmy se ozvalo: „Jít?"

Loden si oddychl, sklonil se a pohladil kožíšek domorodce. Aspoň že tu nezůstal sám. Chvilku bezradně postával, pak se mu vrátila schopnost střízlivé uvažovat.

Zatímco byl v bezvědomí, stalo se něco, o Čem nemohl vědět. Roboti nikde a světlo zhaslo. Nechali ho tu ležet, protože ho považovali za mrtvého? Tuhle domněnku zamítl.

„Haló, doktore!" zvolal tlumeným hlasem. „Slyšíte mě?" „Emmete!" ozval se Riesenhaft. „Já myslel, že se ke mně blíží robot. Ale co se tady zhaslo, nikde žádný pohyb."

„Víte jak dlouho jsem byl v bezvědomí?" zeptal se vědce Loden.

„Přes dvě hodiny," řekl Riesenhaft. „Snad i déle- Celou dobu jsem se neodvažoval hnout." Loden se zašklebil. „Kde je Albright?" „Nevím. Doufám jen, že jeho zraněni nebylo vážné." Loden se mezitím zorientoval podle hlasu, natáhl ruce a vykročil. Po chvíli nahmatal Riesenhafta.

„K čertu s vámi, Lodene... Máte ruce studené jako žabák!" Loden zamumlal omluvu, ale zároveň si uvědomil, že v poslední chvíli před mrákotami zabral za jakousi páku. Řekl o tom kybernetikovi.

„Myslím, že jste možná čistě náhodou vypnul energetickou stanici, Emmete," řekl Lodenoví. „To by vysvětlovalo i tmu, i to ticho. Pokud je tomu opravdu tak, můžeme si pogratulovat. Roboti nám nemohou bránit. Můžeme prohledat základnu." „Nejdříve bychom měli najít východ," zabručel Loden. Kráčeli tmou a už po několika krocích o něco zakopli. „To je robot," spokojeně řekl Riesenhaft. „Měl jste se svou domněnkou pravdu, Emmete. Celá stanice je nyní bez energie..." Opatrně vykročil a pak triumfálně zvolal: „Tady leží ještě jeden, Lodene!"

Obešli robota a zakrátko vyšli na volné prostranství. Nad Fossilem svítalo a zprava *se,* k nim blížil stín — byl to Albright a mával na ně.

„UŽ jsem se bál, že vás robotí dostali," volal. „Co se stalo? Stanice najednou ztichla."

Riesenhaft se protáhl a řekl: „Emmet dokázal vypnout energetický příkon pro centrálu. To nás zachránilo. Dokud to nezměníme, můžeme si tu dělat co se nám zlíbí."

„Hlavně najít vysílací stanici," podotkl Albright.

* * *

Když měli na práci klid, objevili skrytou bránu ve zdi základny. Prošli a zanedlouho už byli na svahu Snoofů, kde na ně netrpělivě Čekali Bergmann a Shawiee.

Oběma se dostalo vysvětlení, co bylo a co bude dál. Dr. Riesenhaft vydal nové rozkazy. Nařídil několikahodinový spánek,, po kterém všichni kromě Albrighta vyrazí zpátky na základnu, aby hledali vysílačku. Jakmile ji najdou, musejí odvysílat signál. Jeden z nich bude muset zapnout energetickou centrálu.

Potom už jim pomohou jenom rychlé nohy, protože roboti se proberou.

* A *

Večer našli stanici s vysílačkou, uvnitř v pořadí osmé budovy, do které se podívali. Než pak mohli započít s prací, venku se začínalo stmívat. Lodenoví bylo jasné, že budou moci pokračovat až

dalšího dne, I Riesenhaft pak proti své vůli vydal rozkaz zastavit práci.

Připravili se na přenocování. Loden se uložil do kouta a usnul.

Měl těžké sny. Zdálo se mu o obří páce, na které visel oběma rukama a se kterou ne a ne pohnout...

Probudil se uprostřed noci zpocený jako myš. Bylo tam ticho, slyšel jen oddechování svých druhů. Začala mu být zima. Stočil se do klubíčka a znovu usnul...

Tentokrát tvrdě. Probudil se teprve když s ním lomcoval dr. Riesenhaft.

„Pojďte, Emmete, musíme pokračovat."

Pustili se do práce a pracovali celý den. Teprve když se znovu blížil večer, Riesenhaft řekl: „Hotovo. Teď bude záležet na vaší rychlosti, Emmete. Přejeme vám hodné štěstí."

Loden se pokusil o úsměv, ale jeho tvář byla najednou jako ochrnutá. , „V pořádku," řekl jen. „Vy mezitím můžete utéct."

Opustili budovu. Už nebylo co říct.

Ostatní odešli ze základny. Zůstal jenom Loden.

Přemýšlel o všem možném. Uvědomoval si, že je také docela dobře možné, že se jim nepodařilo správné nastavit vysílačku. To by se potom jeho odvážná akce minula účinkem.

Počítal i se smrtí, ale pokud by tím vykoupil životy ostatních a umožnil by přílet pozemské flotily na Fossil, ani by mu to tolik nevadilo... S roztřesenými koleny kráčel k páce, u které před pár desítkami hodin omdlel.

Pak se jí dotkl.

Byla chladná jako smrt.

„Do toho, Emmete!" řekl si tiše.

Několik vteřin tam stál jako socha, a pak zabral.

Zaplavilo ho oslnivé světlo. Jako ochromený stál u stěny a držel se páky. Vtom se roboti začínali hýbat a Loden se rozběhl. Věděl, že musí být hodně rychlý, pokud chce utéct před smrtí.

* * *

„Připadá mi to trochu divné," poznamenal Allan směrem k Rhodanovi. „Jako by si z nás někdo chtěl dělat legraci."

„Někdo odvysílal nouzové volání jenom proto, aby odlákal naši pozornost," dodal Jefe Claudrin.

Ale Rhodan nebyl přítelem unáhlených soudů. „Začněme ještě jednou od začátku," řekl trpělivě. „Podle všeho je toto nouzové volání odvysíláno odněkud z kraje Galaxie," řekl a ukázal na jeden bod na mapě. „Právě odtud. Je tu jenom jedna hvězda, ani nemá vlastní jméno. Krouží kolem ní dvě planety. Ani o těch nic nevíme."

Atlan poklepal na stůl. „Je to dvanáct tisíc světelných let daleko, Perry. Nevím, kdo by tam mohl žít..."

„Zní to podivně," přikývl Rhodan. „Navíc nemáme Žádné hlášení o pohřešovaných lodích, ale každopádně tam někdo je...

Někdo, kdo dobře zná frekvence Sluneční flotily, přátelé. Někdo, kdo nás žádá o pomoc."

„Co chceš dělat, Perry?" zeptal se Atlan.

Rhodan pomalu skládal hvězdnou mapu.

„Všechno, co se odehrává na okraji Galaxie, je pro nás důležité. Myslím, že tam můžeme poslat letku rychlých křižníků. A protože přípravy na naši expedici teprve probíhají, myslím, že bychom se této akce měli zúčastnit i my sami."

O půl hodiny později odstartovala z Arkonu III letka dvanácti superobřích lodí, kterým velel osobně Pěny Rhodan. Cílem letu bylo malé narudlé slunce na okraji Mléčné dráhy.

* * *

Dr. Johanu Riesenhaft zvedl ruku a zastavili se. Shawiee se opřel *o* kmen stromu a oddychoval.

- „Myslíte, že jsme konečně utekli dost daleko?" zeptal se Bergmann.

„Už se stmívá," řekl Riesenhaft. „Nemělo by smysl prchat do noci, ještě bychom nakonec zabloudili." „Jestlipak Emmet už zapnul centrálu?"

„Určitě," odpověděl Riesenhaft. „Doufejme, že se mu také podařilo uprchnout..." . '

„Kde přenocujeme?"' - ,

Riesenhaft se rozhlédl, zvedl hlavu a pak ukázal do koruny stromu nad sebou.

* -*- *

Loden byl kybernetik, takže věděl, že počítač nepotřebuje čas na aklimatizaci a že ihned reaguje, jakmile bude zapnut. Přesto byl neobvykle rychlým pohybem robotů zaskočen. Zároveň mu došlo, že centrální počítač bude mít kontrolu i nad vysílačkou a že je docela dobře možné, že neodejde ani jediný impulz nouzového volání.

Strach přidal jeho nohám na rychlosti. Utíkal, prchal, hnal se do bezpečí, ale ještě než dorazu k východu, plně si uvědomil, kde udělali chybu.

Dalo se Čekat, že odtud nikam neuteče... Možná, že roboti střeží všechny východy. Bylo to dokonce-více než pravděpodobné, ale vědec přesto běžel dál.

Změnil však směr svého útěku. Rozhodl se pro snoofskou štolu. U té jistě žádná stráž nestála.

Když byl na místě, skočil po hlavě do zamaskovaného vstupu, položil se na břicho a plazil se pryč. Doufal jen, že ho roboti nezaměří... Uměl si představit, jakým způsobem by ho z té chodby dostali ven...

Když ale nakonec vylezl na opačném konci ven, nikde žádného robota neobjevil.

Na okamžik byl rozhodnut, že půjde k Snoofům, aby se u nich schoval jako Albright. Ale pak si uvědomil, že by tím ty chlupaté bytůstky zbytečně ohrožoval. -

Zavrtěl hlavou. Byl unavený, ale nikoli vyčerpaný. Změnil směr a vykročil k temnému lesu.

* A *

Jens Bergmann seskočil na zem. Riesenhaft a Schawiee už opustili svá nepohodlná místa a zakusovali se do ovoce, které jim doporučili Snoofové. Chutnalo hořce, ale bylo požívatelné. Když se najedli, vylezl Shawiee zpátky na strom, aby se trochu porozhlédl. Nikde naštěstí neviděl žádné roboty. Ještě nenašli jejich stopu.

Riesenhaft se zadíval k nebi. Od západu se blížila mračna. To znamenalo déšť.

„Půjdeme," rozhodl.

Ale Bergmann ho neposlechl. Stál a nehýbal se. „Slyšíte, doktore?" zašeptal.

Riesenhaft nastražil uši. Také on zaslechl nějaké zvuky.

„Zvíře?" zeptal se Shawiee.

„Rychle!" přikázal Riesenhaft. „Schováme se!"

Ale dříve než to zvládli, vynořila se před nimi temná postava...

„Emmete!" vykřikl Riesenhaft. „Emmete, tady jsme"'

* * *

Perry Rhodan se skláněl nad monitorem. Ovládal se, přestože byl značně rozrušen.

„Tahle základna má už na první pohled něco společného s Mechanicou," poznamenal.

„Ale kdo by odtud mohl vysílat?" zeptal se Atlan. „To zjistíme, jakmile přistaneme," odpověděl Rhodan. O pár minut později superobří loď dosedla na povrchu cizí planety. Nad základnou kroužilo zbývajících jedenáct křižníků.

„Skafandry obléct!" rozkázal Rhodan. „Ochranné Štíty zapnout!"

, Opustili loď, která přistála dvě stě metrů od základny. Obrovitá koule z arkonské oceli vypadala vedle základny giganticky, ale komando, které ji opustilo, bylo přesto hned napadeno roboty.

„Neničte budovy," přikázal Rhodan vojákům. „Curtiusi, odveďte své specialisty na základnu a pokuste se vypnout energetickou centrálu."

Pro protřelé vesmírné bojovníky neznamenal odpor robotů vážnější překážku. Pár minut po Rhodanově rozkazu pronikli do komplexu budov. Zanedlouho robotům vypnuli energii.

Pak Rhodan společně s Allanem vstoupili na základnu.

„Opravdu to je další základna bytostí z Mechanicy," řekl Atlan. „Ovšem pořád ještě nevíme, kdo odtud odvysílal volání o pomoc. Roboti určitě ne,"

„Uvidíme."

Začali prohledávat základnu. Za pár minut se ohlásili specialisté, kteří našli totéž co před nimi dr. Riesenhaft. Rhodan spokojeně vyslechl hlášení o objeveném zaměřovacím přístroji proti Laurinům. Jenom Atlan nedokázal sdílet jeho radost.

„To je ale náhodička!" zabručel. „Možná, že má Jefe přece jen pravdu. Možná, že je to past."

Ale Rhodan nemaloval čerta na zeď. Přikázal povolat výzkumné lodě, aby jejich specializované posádky tuto základnu důkladně prostudovaly.

Teď už jen zbývalo zjistit, kdo odtud volal o pomoc,

* A *

„Vskutku veliká loď," s Učtou konstatoval dr. Riesenhaft, když vyšli z lesa. „Buďme rádi, že přiletěla a vypnula roboty dřív, než nám mohli utrhnout hlavu."

Bergmann řekl: „Doktore/to je THEODERICH, vlajková loď pozemské flotily!"

„Myslíte, že Rhodan je na Fossilu osobně?*' zeptal se Shawiee.

„Vypadá to tak," mínil Bergmann.

Riesenhaft se zastavil. Muži k němu netrpělivě vzhlíželi.

„Na co se ještě čeká?*' zeptal se Loden.

Riesenhaft po něm vrhl studený pohled a neodpovídal. Prohlížel si sám sebe, jako by se mu něco nezdálo. Loden ho chvíli pozoroval a pak se rozesmál. Věděl, proč se Riesenhaft zarazil.

Nikdo, ani dr. Riesenhaft, přece nemohl v okamžiku svého triumfu předstoupit před Administrátora Sluneční říše v roztrhaných spodkách...